

PAUL JACKES BONDON

SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...

CHƠI PHÁT THÀNH DẠ GIỎ

PAUL - JACQUES BONZON
OLIVIER SÉCHAN
SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ
ĐÀI PHÁT THANH GÀ GIÒ
CUỘC PHIÊU LƯU THỨ 18
PHƯƠNG TÚ dịch
HOA QUÂN TỬ làm ebook
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG HÀ NỘI – 1996

MỘT

Đài phát thanh Gà Giò

Sáng thứ tư đó Tidou còn đang ngủ vùi thì giọng của má lôi hẳn ra khỏi giấc mộng:

- Có thư đó, anh Hai lười !

Bà bước vào phòng, lá thư trên tay.

Má không có thói quen đem thư tới tận giường, nên hẳn vô cùng ngạc nhiên. Bà giải thích:

- Thư gửi cho Sáu người bạn, vì vậy má nghĩ nên đánh thức con dậy... Mà ngủ như vậy cũng đủ lắm rồi !

Nhưng Tidou có nghe thêm được câu nào đâu. Hẳn an tọa trên giường, đầu óc tỉnh rụi, vội vã xé phong bì. Từ mấy tháng nay không có một “đặc vụ” quái nào hết, nên chi lá thư gửi cho cả nhóm này chứa đầy hứa hẹn.

Ngó thấy gương mặt hẳn sáng lên, không ai có thể nghi ngờ được nữa: chắc chắn lá thư báo một vụ hết xảy !

- Coi bộ có tin vui hả ? - Bà mẹ vừa nói vừa nở một nụ cười.

Rồi bà trở lại công việc thường ngày. Không phải bà thờ ơ với những gì mà đứa con trai bà say sưa, trái lại là khác, nhưng từ lâu bà đã quen giữ thái độ kín đáo đối với mọi cuộc phiêu lưu của băng Chữ Thập Hung tiếng tăm lừng lẫy này rồi ! Bà cũng biết Tidou sẽ kể cho bà nghe khi nào hẳn thấy thích hợp. Về phần bà, điều đó tựa như phần nào tôn trọng bí mật nhà nghề của con.

Choàng vội áo quần, Tidou băng qua gian bếp như một cơn lốc. Hẳn thấy thằng em Géó đang ngồi nhấm nháp ly sôcôla.

- Mà y nên tự hào về thằng anh mà, Géó à ! Hẳn vừa nói vừa vỗ vào lưng em làm thằng nhỏ suýt sặc.

Géó không có thời giờ phản đối hay hỏi han thêm: nó còn đang lấy lại hơi thở thì thằng anh đã khuất dạng trong phòng khách, con Kafi chạy theo bén gót.

Kafi chỉ là một con chó bẹc-giê đầu sói. Mặc dù nó thông minh ăn đứt mấy nhân vật đi bốn chân khác, nó vẫn chưa biết nói tiếng người. Nhưng

sáng hôm nay, khi gương mặt nhìn cậu chủ đang vội vội vàng vàng quay ổ số điện thoại thì đôi mắt to lanh lợi cùng cái đuôi bông lau xù tuyệt đẹp của nó rõ ràng đang lên tiếng: “Tớ thấy có điều mới lạ rồi, sắp có chuyện đùa vui tới nơi rồi, nhưng có sớm sửa gì đâu ! Nè Tidou, tớ bằng lòng cậu đó !”

- Alô, Mady ? - Tidou nói ngay khi bắt được liên lạc. – Tớ không kéo cậu dậy nửa chừng chứ ?... Không, không có gì đáng lo đâu, trái lại là khác... Có một bức thư gửi cho tất cả bọn mình. Nhưng tớ không xì thêm đâu. .. Không !... Có chứ, có chứ... 45 phút nữa ở căn cứ nghe, được không ? Cậu chuyển tin giùm tớ nghe. Rồi, sẽ gặp lại.

Mady là cô gái duy nhất trong băng. Với mái tóc nâu rất đẹp, đôi mắt đen láy và nụ cười rạng rỡ, cô dư sức bỏ túi hết cả đám bạn. Nhưng điều mà tất cả bọn chúng thừa nhận là Thủ Lãnh được “cứng” hơn hết. Không đứa nào ganh tị cả. Nhưng nào ai ngăn nổi tụi nó lâu lâu chêm vài câu kiểu như: "Ê...một đôi tình... tang" hay làm bộ thăm hỏi: "Nè, chừng nào cử hành tang... í lộn, hôn lễ!".

Noi tóm lại, không có gì đáng ngạc nhiên khi Tidou gọi cho Mady trước tiên. Sau đó, cô gái sẽ "chuyển" tiếp cho hăn, như lời hăn nhờ. Nói cách khác: cô sẽ gọi điện cho Tondu, Tondu gọi cho Guille, Guille gọi cho Bistèque, Bistèque gọi cho Gnafron.

Rồi cứ như vậy mà 45 phút sau, Sáu người bạn gặp mặt ở căn cứ như dự kiến. Vào lúc này thì chúng đang ngồi trên những kết gỗ lật úp lại làm ghế, tất cả tụi nó, trừ Thủ Lãnh đang đứng giữa, con Kafi nằm dài dưới chân hăn.

Hăn lôi lá thư trong túi ra, thông thả mở tờ giấy, lấy làm khoan khoái khi đám bạn đang nôn nóng chờ. Cuối cùng thì hăn cũng phải đọc cho tụi nó nghe:

"Sáu người bạn thân mến, Đài phát thanh FM Gà Giò (*nguyên bản là chữ Gones- tiếng địa phương Lyon dùng để chỉ tuổi đang lớn, như “gà giò” của Nam Bộ, ở đây có thể hiểu là đài phát thanh dành cho tuổi teen*) do tôi điều hành rất vinh dự mời mấy bạn tham gia chương trình phát sóng của chúng tôi, có tên là "Hành lang không thể tưởng".

Hắn dừng lại, trịnh trọng nhìn quanh đám khán giả đang dán cứng mắt vào miệng hắn, rồi tiếp:

"Chương trình phát thanh này dự định “mở hết các micrô” cho những ai từng chứng kiến hay nhúng tay vào, thậm chí cho cả những nạn nhân của mọi cuộc phiêu lưu, dù bi đát hay vui nhộn nhưng dứt khoát phải độc đáo".

"Ê kíp của tôi nhất trí ngay lập tức là Sáu người bạn đồng hành, vốn nổi tiếng như cồn trên toàn nước Pháp cũng như trong thành phố Lyon sẽ là khách mời lý tưởng để mở màn chương trình này.

Từ giây phút này trở đi, đám bạn của chúng ta sung sướng như tiên và uống từng lời của Thủ Lãnh:

"Khách mời lý tưởng vì những thành tích của các bạn cũng như vì độ tuổi của các bạn. Tên của Đài phát thanh cũng đã nói lên rồi đó, đây là một đài phát thanh tự do (nghĩa là đài phát thanh tư nhân) đặc biệt dành riêng cho thiếu niên. Trong trường hợp các bạn chấp nhận đề nghị này, xin mời các bạn đến đây, trực tiếp kể các cuộc phiêu lưu hay các cuộc điều tra nào của các bạn mà các bạn thích, và trả lời những cuộc phỏng vấn của phóng viên đài chúng tôi, hoặc những câu hỏi mà các bạn trẻ nghe đài có thể gọi điện tới hỏi. Mấy bạn nghĩ sao?"

- Ác liệt ! - Gnafron rống lên và nhảy dựng ra khỏi ghế.

Hắn là tên nhỏ con nhút và cũng nóng nảy nhút trong băng, phản ứng cực lẹ và cũng cực kỳ ồn ào, dù vui mừng hay tức giận. Trong cơn vội vã, hắn không kịp hiểu đó không phải là câu Thủ Lãnh hỏi, mà là một câu trong bức thư.

"Mấy bạn nghĩ sao ? Chúng tôi sẵn sàng cung cấp thêm chi tiết. Gọi điện cho chúng tôi 78.43.54.54. Cả ê kíp đài phát thanh Gà Giò xin chào các bạn. Hẹn gặp lại sớm. Pierre Fournel - phụ trách chương trình".

- Rồi ! Mấy cậu nghĩ sao ?

Bây giờ thì mới đúng Tidou hỏi.

Và lần này, Gnafron cũng phản ứng lẹ hơn ai:

- Cực kỳ ác liệt ! - Hắn rống thêm, lắc lư mái tóc đen bờm xờm quá cỡ. Nhưng Tondu lập tức hạ ngay cơn sốt nhiệt tình của hắn:

- Đừng bốc quá ! - Hắn nói bằng giọng trầm tĩnh quen thuộc.

Tondu (có nghĩa là bị húi trọc) là cả một khối tương phản với Gnafron. Thứ nhất, cái tên cho thấy, hẳn không có một sợi tóc nào trên sọ dứa hết (thay vào đó là chiếc mũ bê rê danh tiếng); thứ hai, hẳn cao hơn Gnafron một cái đầu và có thể nhắc bổng thẳng bạn này bằng một ngón tay út; thứ ba, Gnafron "tưng tưng" chừng nào thì hẳn điềm tĩnh, chín chắn, nghiêm trang chừng đó

- Đừng có bốc quá Hề Xiếc à. – hẳn lặp lại khi tên kia ngồi xuống ghế.
– Lời mời vẻ vang thiệt đó, tớ không cãi đâu. Nó còn hơi quá đáng một chút nữa đó... Vì vậy tớ thấy ngại...

- Cậu muốn nói gì. - Mady lo lắng.

- Tớ nói là anh chàng Fournel này làm như thể bọn mình là thám tử Maigret không bằng... Dù sao cũng không nên phóng đại quá mức.

- Tại sao lại không ? - Guille và Bistèque đồng thanh hỏi.

- Tondu nói phải đó. - Tidou chen vô. - Nếu anh ta cư xử như thể mình là thám tử Maigret hay một nhân vật tiếng tăm nào khác, thì rõ ràng vì anh ta không thể mời được những nhân vật đó.

Tondu để thêm:

- Tớ xin hỏi mấy cậu, ở đây có ai nghe nói tới đài phát thanh Gà Giò đó chưa ? Hả ?

Tất cả phải thừa nhận cái đài phát thanh FM tuyệt vời này chẳng phải là đài phát thanh quốc gia France - Inter hay là đài R.T.L gì hết.

- Nhưng vậy có sao đâu ? - Guille phản đối. - Đồng ý đây là một đài phát thanh mới, nhưng đâu phải vì vậy mà từ chối nó !

- Tớ có nói vậy đâu ! - Tondu trả lời. – Tớ chỉ muốn Gnafron bớt hăng. Kéo hẳn cứ tưởng mình là Travolta hay Michael Jackson gì đó.

Nghe tới đó, lập tức tên Hề Xiếc ưa quậy liền đứng phắt dậy, dang rộng đôi chân ngấn, và tay nện xuống một cây ghi ta tưởng tượng, hẳn hú lên bằng một tràng tiếng Anh bởi một câu hát của chàng ca sĩ lừng danh kia.

***

Guille đúng là tên nhạc sĩ thứ thiệt của băng. Hẳn không khi nào rời cây khẩu cầm. Ngày thứ hai sau đó, khi cả đám (dĩ nhiên là có Kafi) băng

qua cây cầu Bóng Lá vắt qua sông Saône, cây khẩu cầm đã nằm gọn trong túi hăn như thường lệ. Ai biết được: có khi Fournel sẽ nhờ hăn chơi một khúc nhạc phát trực tiếp cho đám thính giả của Đài phát thanh Gà Giò nghe cũng nên...

Phải năm ngày sau lá thư trừ danh kia, Sáu người bạn mới vui vẻ cất bước lên đường về phía đài phát thanh Gà Giò vào một chiều thu đầy gió. Bọn chúng đã gọi điện về số 78.43.54.54, và đích thân Pierre Fournel trả lời. Hẹn hò xong, bọn chúng đã ghi địa chỉ: số 7, hẻm Fernet, khu 5 tầng 6 cuối sân.

Bọn chúng vừa qua bên kia cầu thì một cơn gió mạnh hơn tất cả những cơn gió trước đã thổi bay tung mũ bê rê của Tondu. Dù tên này ra sức kêu la, chạy theo, đưa hai tay với với, cũng chẳng ăn thua gì: cái mũ quý báu che cái đầu trụi thui lúi đã bay vèo qua thành cầu ! Nghiêng mình xuống dòng sông sâu, hăn tuyệt vọng nhìn thấy nó rơi xuống mặt nước rồi trôi lơ lững vào gần kè đá... Có thể với tay tới được đó ! Nhưng than ôi, dù hăn có xuống được tới nơi thì nó cũng đã trôi xa mất rồi.

Hăn còn đang than thở, thì Bistèque kêu:

- Coi kìa !

Cả bọn nghiêng mình nhìn xuống... và kìa, Kafi, không đợi ai nhắc, nó đã phóng mình xuống kè đá. Ba phút sau, nó trở về, mình ướt nhẹp, đang cắn chặt cái mũ cũng ướt không thua gì nó.

Phải thường ! Tondu bước ngay vô cửa hàng thịt đầu tiên và chọn một miếng ngon nhất. Sau đó không lâu, khi bọn chúng lần theo những con đường trong khu phố Lyon cũ để tìm con hẻm Fernne thì gió thay vì dịu đi, lại càng thổi như bão. Một người bán hoa vôi vãi khiêng chậu vào nhà sau khi một số chậu bị xô ngã nghiêng ngã ngửa. Trên hè phố, chủ nhân một gian hàng đang sửa lại tấm bảng hiệu đang có cơ tung bay mất, trong lúc những chủ tiệm khác đang lính quýnh cuốn mấy tấm bạt. May sao tụi nó đã tới con đường Fernet, rồi con hẻm cùng tên. Đó là một con hẻm hẹp, tối thui, nhưng ít nhất nó cũng che đỡ gió.

- Dù là lịch sự như tớ, tớ cũng không dám khen cái địa điểm này xịn được. - Tondu khôì hài bằng cái giọng tỉnh tỉnh của hăn.

Chúng đổ bộ vô một cái sân vắng tanh. Hầu hết kính trên cửa sổ của tầng trệt đã bị bể và có vẻ chẳng có ma nào ở sau đó.

Tụi nó ngược mắt lên... và chỉ đếm được có 5 tầng lầu.

- Họ hẹn gặp mình ở tầng 6 mà. - Mady kinh ngạc hỏi.

Tidou gật đầu rồi co căng bước vô tòa nhà trước tiên.

- Đúng chỗ này rồi, không có nhầm đâu ! – Hăn quay lại nói với mấy đứa bạn.

Đoạn hăn chỉ tay về tấm bảng treo dưới chân cầu thang, có kẻ dòng chữ: Đài phát thanh Gà Giò, với mũi tên mời đi lên trên. Bọn chúng làm theo.

Tới tầng 5, cầu thang biến thành cái thang trèo của thợ mộc.

- Thôi, rõ ràng rồi ! - Tidou nói. - Phòng máy của đài nằm ở tầng 6, tức là ở rằm thượng...

Hăn vừa đặt một bàn chân vào nấc thang đầu tiên thì một tiếng động kinh hoàng vang lên ở phía trên.

- Tiếng động trên mái nhà ! - Hăn quay lại tụi bạn.

Nhưng hăn im bặt: một giọng nói oang oang đã át giọng hăn. Cả đám trẻ ngược mắt nhìn lên cánh cửa sập trên kia nhưng không thấy gì cả. Tuy nhiên, giọng nói vẫn tiếp tục vang như sấm và tất cả đều nghe rõ ràng từng tiếng:

- Thiệt xấu hổ ! Xấu hổ vô cùng ! Dám mời tôi, Bertrand de Gourgeval, tới đây và bị nguy hiểm tới tính mạng như vậy hả ? Thiệt xấu hổ !

Nè cậu, cậu sẽ biết tay tôi ! Sáng nay tôi đã phải bỏ công việc để cho cậu có cái vinh dự là đón tôi tại đây !... Ái chà ! Không thể như vậy được đâu nghe, không thể được !

Sự tò mò đã mau chóng nhường chỗ cho sự sửng sốt. Sáu người bạn vội nối đuôi nhau bước lên chiếc thang gỗ hẹp để coi tận mắt.

Tidou là đứa đầu tiên bước vào, đó là một gian rằm thượng khá rộng. Hai phần ba diện tích được để y nguyên, với một đám bàn ghế bụi bặm và những đồ vật linh tinh chất đầy trong bóng tối lù mù. Chỉ có một phần ba còn lại được sửa sang và thắp sáng bằng đèn điện. Dù không rành lắm,

Tidou cũng nhận ra được những dụng cụ của một phòng ghi âm đơn sơ: Cái bàn tròn với một micrô chính, vách ngăn bằng kính, qua đó hiện ra lò mờ bàn điều khiển với một số núm, hai máy quay đĩa loại chạy kim, một ma-nê- tô-phôn kích xù. .. Nhưng hẳn không có thời giờ quan sát thêm, mắt hẳn bị thu hút bởi một cảnh tượng nhiều màu sắc hơn.

Đứng ở giữa sân là một người đàn ông chừng 50 tuổi, ăn mặc chải chuốt đến nỗi nó tương phản hết mức với quang cảnh chung quanh. Mặt hắt lên cái ô cửa tò vò trên mái nhà đang để lộ ra một mảng trời xám xịt, ông ta tiếp tục gằm thét như giông tố. Nói như vậy không quá chút nào vì một mình ông ta còn om xòm hơn cả cơn bão đang rú rít trên đầu. Hèn chi ông ta không thấy bọn nhỏ bước lên thang gác và giờ đây đang đứng tụ lại thành một khối sau lưng ông.

- Cậu biết không hả ? - Ông ta nạt nộ với những đám mây đang bay qua theo gió. - Cậu có biết tôi đã từ chối bao nhiêu lời mời của Đài truyền hình quốc gia không hả ? Cậu nghe rõ chưa ? ĐÀI-TRUYỀN-HÌNH-QUỐC-GIA, rõ chưa ? Hả ? - Ông ta dẫn từng tiếng. - Tôi đã từ chối, vì bốn phận của một nhà văn tầm cỡ như tôi là ngồi sau bàn viết 24 trên 24, chớ không phải làm một con rối trước mấy cái camera !

- Vậy lại càng không nên ở đây mà làm con rối nữa !

Cái giọng vừa la lên câu này không lớn bằng giọng "nhà văn tầm cỡ", nhưng không vì vậy mà không gây một hiệu quả tức thì: nhà văn câm ngay, miệng há hốc vì sửng sốt. Đó là giọng thanh niên chừng 20 tuổi. Ít nhất Sáu người bạn cũng đoán vậy, khi bọn chúng thấy hiện ô tò vò một gương mặt hồng hào và tròn trịa, đôi mắt sáng quắc và một mái tóc bù xù. Vẫn còn nằm bẹp trên mái nhà, anh chàng la liếp trước khi con người kia kịp mở miệng:

- Ông quay về bàn viết đi, và đừng có nhúc nhích đi đâu hết ! Như vậy tốt hơn cho cả thế gian đó !

Cuối cùng, người đàn ông cũng lên tiếng được, nhưng chỉ một tiếng, một tiếng thôi:

- Ô !

Ngay sau đó, bắt gặp ánh mắt người thanh niên đang nhìn về phía bọn trẻ, ông ta quay ngoắt lại và sững sốt nhận thấy đằng sau lưng có tới sáu thiếu niên cùng một con chó béc giê bụi xù đang tròn xoe mắt nhìn mình.

Một lúc sau, ông ta mới khạc ra được một chữ:

- A, đồng loã của cậu tới rồi ! Được, cậu cứ ở đó mà chờ coi, không mất đi đâu hết !

Người cứng đờ như công lý, ông ta bước tới chỗ cửa sập, dưới ánh mắt thú vị của bọn trẻ. Rồi đầu vẫn ngẩng cao, ông ta bước xuống cái thang gỗ hiểm nghèo... Ôi ! Coi kìa, cái đầu ngẩng cao được nữa đâu: "RẦM" một cái ! Nó biến mất cùng với tiếng ré thất thanh !

Sáu người bạn không cười nữa. Chúng chạy bổ tới cửa. Người thanh niên cũng vội vã chui qua ô tò vò, nhưng anh ta có hơi mập so với cửa. Khi anh vừa xuống được sàn nhà thì sáu đứa trẻ đã quay trở lại và ra hiệu cho anh ta biết không có gì đáng lo hết.

- Ông ta xuống cầu thang hơi gấp !... Chỉ bầm vài chỗ thôi. - Tidou nói, - Thấy tụi em chạy tới thì ổng nhảy phốc lên và biến mất, không yêu cầu thêm gì nữa.

Chàng trai mỉm cười thờ phào, rồi chìa tay ra:

- Pierre Fournel.

- Sáu người bạn đồng hành. - Tidou tuyên bố, hấn dang tay khoát một vòng về phía các bạn.

- Tôi nhận ra liền à ! - Fournel hớn hử nói. Rồi anh tiếp với một chút bối rối. - Bây giờ tôi phải giải thích một chút về những gì mới xảy ra... Hy vọng các bạn tỏ ra thông cảm hơn là ông Gourgeval hồi này...

Mời khách an tọa xong, Fournel ngồi xuống trước mặt chúng, tuyên bố:

- Chuyện như vậy...

Nhưng anh không nói tiếp được. Anh đứng dậy, bõn chồn, đi tới đi lui, vắn vẹo hai bàn tay, rồi cuối cùng thừa nhận:

- Tôi không biết nên bắt đầu từ chỗ nào... Thôi thì nói thẳng với các bạn luôn cho rồi: buổi phát thanh dự định với mấy bạn không phát được, ít nhất thì cũng không phát được trong ngày hôm nay.

Sáu người bạn thất vọng nãy nê, nhưng chúng cố không lộ ra. Ngay từ đầu, chúng đã có cảm tình với Fournel và tin rằng nếu anh hoãn buổi phát thanh lại hẳn có lý do chính đáng.

- Không sao đâu. - Mady nói cho anh yên lòng.

- Ôi ! Có sao lắm chứ ! - Anh phản đối. - Tôi không đảm đương nổi công việc, chỉ có vậy. Tệ hơn nữa là trong thư gửi các bạn, tôi lại lên gân quá cỡ...

Nhưng thái độ tử tế của Sáu người bạn làm anh dịu lại. Anh ngồi xuống, giải thích cho chúng hiểu:

- Đài phát thanh Gà Giò đã bị kẹt ít lâu nay rồi. Khi tôi gửi thơ cho mấy bạn thì công việc đã khá là bết bát, nhưng tôi cứ nghĩ mình sẽ ổn định mọi chuyện trước khi mấy bạn tới... cũng như trước khi ông Gourgeval tới..

- Ông là ai vậy ? - Tondu hỏi.

- Một nhà văn. Mấy bạn thấy rồi đó, ông đánh giá mình hơi cao. Phần tôi, tôi chưa hề cho rằng ông là thiên tài của thế kỷ này... Nhưng ông là người bản xứ, ông có viết nhiều chuyện thiếu nhi, tôi lại có một người cậu làm báo quen ông. Vì vậy tôi đã mời ông tham gia. Có ngờ đâu, bữa nay là cái ngày tai hoạ...

Anh thở dài:

- Mọi chuyện bắt đầu từ sáng nay. Cái tên phụ trách kỹ thuật cho tôi - anh chỉ tay về phía vách kiếng - sáng nay gọi điện báo hẳn bị viêm phế quản, không tới được !... Chà ! Chẳng phải tin vui gì, nhưng tôi cũng không đến nỗi hoảng. Tôi rành máy móc có thua gì hẳn đâu. Vả lại, hầu như chính tôi thiết kế đài phát thanh này ! Chỉ có điều: nếu tôi làm công việc kỹ thuật, thì phải có ai thay tôi làm phóng viên dẫn chuyện chứ. Tôi mới bắt đầu, bọn tôi có tới khoảng nửa tá người lận, nhưng mà, mấy bạn muốn tin hay không cũng được, chẳng có ma nào được rảnh rỗi hết. Tên nào cũng có cả tỉ lý do chính đáng để chuồn. Đài phát thanh Gà Giò có một trở ngại lớn: nó không đủ tiền trả cộng tác viên. Cho nên các bạn thấy đó, vừa gặp khó khăn một chút thì nhiệt tình đẹp đẽ buổi ban đầu liền tung cánh bay vù...

Anh cười chua chát:

- Than ôi ! Đâu chỉ có nhiệt tình bay mất ! - Anh đưa tay chỉ lên ô tò vò. - Hồi này khi mấy bạn tới, thì tôi đang leo lên thu hồi cây ăng-ten vừa bị gió thổi bay ! Mấy bạn có thấy khôì hài không ? Không may ông Gourgeval lại thiếu óc khôì hài !...

- Nhưng dù ăng-ten có còn ở chỗ cũ, - Tidou nói, - anh cũng đâu có phỏng vấn ổng được, vì anh chỉ có một mình...

- Phát trực tiếp thì không được, tất nhiên rồi. Nhưng tôi sẽ thu băng... Để nói cho rõ hết với mấy bạn...

Anh ngậ ngừng giây lát:

- ... 15 ngày nay, đài Gà Giò không có phát sóng.

- Á, té ra là vậy ! - Guille la lên.

Fournel đoán được ý hẩn:

- Mấy bạn đã cố bắt sóng mà không thấy gì hết phải không ?...

- Bọn em tưởng là công suất máy phát yếu, - Tidou chen vào, - và anh bị mấy đài khác phủ mất sóng. Có quá nhiều đài phát thanh tư nhân !

- Đúng vậy. - Fournel thừa nhận. Nhưng không phải vấn đề mạnh yếu đâu. Có nhiều thính giả ở cách đây 40 cây số vẫn bắt sóng được bọn tôi rất rõ, trong khi những người khác ngay tại khu vực Bellecour này lại không bắt được. Nói cho cùng thì bọn tôi cần thêm một thứ mà người ta gọi là máy nén, như vậy các đài phát thanh khác không gây nhiễu được... Nhưng ác nỗi cái máy đó mắc cắt cổ lặn !... Nói tóm lại, thì dù có cái máy hay không, cũng chẳng thay đổi gì tình trạng hai tuần nay... Tôi đã quyết định ngừng phát sóng để tính số lại hết, và nhân dịp này kiểm thêm cộng tác viên. Tôi cứ ngây thơ tưởng rằng 15 ngày là chỉnh đốn xong mọi thứ. Phải thú thật hết với mấy bạn: giờ đây tôi hoàn toàn tuyệt vọng rồi và chắc sắp hạ quyết tâm... bỏ cuộc.

Cùng một loạt, Sáu người bạn la lên rằng chắc chắn đâu đó ở Lyon có những thiếu niên nghiêm túc và đầy năng lực, sẵn sàng lao mình vào ngành phát thanh !... Chỉ cần mở rộng thêm thị trường, có lẽ nên quảng cáo thêm một chút; nói tóm lại, làm đủ mọi cách để cho cái cơ sở đã hao phí bao nhiêu tâm huyết này phục vụ được một cái gì đó chứ !

- Nói gì đi nữa, - Tidou tuyên bố, - bọn em sẽ không rời khỏi đây trước khi thực hiện xong buổi phỏng vấn.

Gnafron để thêm bằng cái giọng đầy phẫn nộ và dao to búa lớn của ông Gourceval:

- Tôi, Gnafron, bắt tôi liều mạng trèo lên cái thang thợ mộc này mà không làm được cái cóc khô gì sao ? Đừng tưởng bỏ nghe anh bạn - đã tới đây, tôi ở lại đây ! Hơn nữa, ông Bistèque đang hiện diện đây sẽ kể cho anh bạn nghe một thành tích phi thường có thể làm gương cho các thế hệ trẻ của chúng ta bằng chính tính chất dũng cảm và anh hùng của nó...

Nhưng Bistèque vốn là con người khiêm tốn. Hắn trợn tròn đôi mắt, đỏ mặt lên, há miệng. Nhưng có ăn nhằm gì đâu, Fournel đã chạy đi lấy máy ma-nhê-tô-phôn và chìa micro cho hắn. Vậy là không chờ nài nỉ gì thêm, Bistèque kể ngay câu chuyện hắn đã tham gia như thế nào vào việc cứu thoát một đứa nhỏ khốn khổ bị rơi vào tay đám cha mẹ nuôi là những tên đồ tể không một chút lòng thương xót. (*xem Sáu người bạn đồng hành và Kẻ cướp*)

**

Vậy là hôm sau Sáu người bạn thay nhau ngồi trước micrô, lần lượt kể, với rất nhiều chi tiết và lời bình luận, một số chuyện độc đáo trong vô vàn cuộc phiêu lưu của chúng. Chúng kể chuyện ngon lành đến nỗi Fournel không cần đặt thêm câu hỏi nào nữa mà buổi ghi âm cũng lướt qua hơn 4 tiếng đồng hồ không hề gián đoạn lấy một lần.

Buổi thu băng đã xong, Fournel tuyên bố ngay là anh ta rất lấy làm sung sướng, và không thể ký kết cái giao kèo hết sẩy này mà lại thiếu rượu sâm panh, anh đành khai một chai nước ngọt côca.

- Mừng sức khoẻ đài phát thanh Gà Giò ! - Đám phóng viên lính mới vừa nâng cao ly vừa nhất loạt la lên.

Kafi cũng sủa theo mấy tiếng phụ họa đầy phấn khởi.

Ly vừa hạ xuống, lập tức bài học vỡ lòng bắt đầu.

- Chỗ mình đang ở đây, - Fournel vừa đưa tay chỉ cái bàn lớn cùng cái micrô chính vừa giải thích, - là phòng thu thanh: phòng studio đó. Quanh cái bàn này thì khách của bọn mình có thể ngồi nói chuyện và phát trực

tiếp. Phòng thu thanh này luôn mở rộng cửa đón gió, nếu có thể nói như vậy. Nhưng để phát sóng có chất lượng, phải ngăn nó với phần còn lại trên rầm thượng này bằng những tấm vách điện điển hoặc vách nhựa...

- Em thấy thứ các tông xốp, loại bọc trứng rất thích hợp trong chuyện này. - Guille chen vào

- Đúng! Mình sẽ xài loại các tông xốp, chuyên dựng vách. Nó cũng rẻ tiền nữa..,

- Thứ này thì bao nhiêu em cũng cung cấp đủ.- Lần này Bistèque xen vào. - Ba em làm cửa hàng thịt trứng, ở đó giấy này dư đồ đồng lặn.

Rồi Fournel chỉ về phía vách bằng kính:

- Còn đây là buồng máy... Nó còn có tên "Hồ Cá". Máy em theo tôi !

Anh kéo bọn chúng vào cái buồng chật hẹp đến nỗi không còn chỗ đứng.

Có một cái ghế đặt trước bàn điều khiển khá lớn. Fournel giải thích:

- "Ông" kỹ thuật viên ngồi ở đây. "Ổng" đội mũ có ống nghe, nó cho phép ống nghe được tiếng ở phòng thu thanh. Ổng cũng có một micrô riêng để xài, chẳng hạn như để giới thiệu các bài hát sắp phát.

- Sao có tới hai máy quay đĩa lặn ? Mady hỏi.

- Để thay đĩa mà không ngắt chương trình. Khi đang phát một đĩa nhạc ở máy bên tay phải thì người ta "canh" sẵn đĩa kia trên máy bên trái tức là đặt cái cần ngay trên bài nhạc sắp phát. Vừa đúng lúc bản nhạc đầu chấm dứt và cần quay đĩa nhấc lên, người ta hạ cần xuống đĩa thứ hai đang quay sẵn. Tất cả được thao tác qua cái bàn điều khiển này.

Anh đưa tay chỉ bàn điều khiển:

- Trời, coi nó có nhiều núm chưa kìa ! Bistèque la lên.

- Ở đây có thể điều khiển được tất cả: máy ma-nhê, máy quay đĩa, âm lượng... v.v... Máy cái này không phải là núm bấm mà là núm trượt, tức là thay vì xoay núm thì người ta chỉ cần đẩy tới đẩy lui là được. Như vậy chính xác hơn.

- Hôm qua có một chuyện mà bọn em thấy là lạ. Bọn em đã đi quanh khu vực này để tìm cột ăng ten... té ra nó quá nhỏ, làm sao nó phủ sóng một vùng rộng như vậy...?

- Không phải cột ăng ten này phủ sóng. Fournel cải chính. - Nó chỉ làm nhiệm vụ chuyển sóng tới một máy phát chung cho nhiều đài phát thanh. Cái này mạnh hơn rất nhiều. Nếu các bạn muốn thì tụi mình sẽ đi coi. Nó nằm trên đồi Fourvière.

- Còn cái điện thoại này ? - Gnafron nãy giờ lục lọi tứ tung giờ lên tiếng hỏi.

- Nó được nối với dàn máy này. Nó cho phép chuyển trực tiếp tới ăng ten chính những cú điện thoại của thánh giả. Đó là một thứ tổng đài.

- Quý vị thánh giả thân mến, xin vui lòng đừng gọi nữa. - Hề Xiếc vừa uốn éo trước micrô vừa lên bổng xuống trầm. - Tổng đài nổ tung lên bây giờ.

Fournel thở dài:

- Đúng vậy, điều này cũng từng xảy ra trong những chương trình phát thanh đại chúng, khi cả nước Pháp đổ nhào tới điện thoại để được phát biểu ý kiến tha hồ. Xui xẻo thay, tổng đài ở đây chưa bao giờ nổ tung cả.

- Với anh em mình thì nó sẽ nổ tung đó, xin hứa lời hứa của Hề Xiếc. - Tên này vừa nói vừa nhảy tung... lên trần nhà.

Fournel mỉm cười - rõ ràng anh rất cảm động vì nhiệt tình của bọn nhỏ, nhưng cũng rõ ràng anh không hề tin một tí nào cả.

Về phía Sáu người bạn, mỗi đứa đều trịnh trọng tự hứa sẽ làm anh đổi ý.

**

Chưa bao giờ những ngày hè được tận dụng ngon như vậy. Không một giây phút rảnh rỗi mà lại không được dành trọn vẹn cho việc khôi phục đài phát thanh Gà Giò. Ba má của cả sáu đứa đều kinh ngạc khi thấy suốt cả tuần lễ chúng dậy sớm còn hơn cả ngày đi học. Cũng không cần phải kêu chúng tới hàng chục lần, hay phải tới tận bên giường lay chúng dậy. Chúng tắm rửa trong một thời gian kỷ lục, và ngoạm một miếng xong buổi điếm tâm trong lúc còn đang đứng chứ không ngồi ngay trong bếp, mắt đăm đăm nhìn đồng hồ trên tường vì sợ trễ giờ hẹn hàng ngày ở con hẻm Fernet.

Cả đám đã hoàn tất việc lau chùi dọn dẹp cùng với Fournel. Không những trên rầm thượng mà còn cả cái thang thợ mộc, từ trong sân đến tận

cóng vào khu nhà, chúng chịu khó hè nhau khiêng vát đồng thùng rác hồi
thối vô tích sự nữa. Cuối cùng chúng treo một tấm bảng trên cánh cửa mở
ra đường, với những dòng chữ màu sắc huy hoàng:

ĐÀI PHÁT THANH GÀ GIÒ

TẦNG 6

ĐÀI PHÁT THANH... TIẾN LÊN !

HAI

Tên hung thần

Một buổi sáng, Bistèque đã đóng xe rờ-móc gần phía sau, chở tới không những đồng các tông xộp như đã hứa mà còn đầy đủ vật liệu để xây dựng vách ngăn phòng thu thanh rầm rộ. Hãn đã thực hiện một cách can trường năm chuyến xe đi - về giữa con hẻm Fernet với xưởng mộc - nơi một người anh họ hãn đang làm việc. Nội trong ngày đó, ba vách ngăn dựng xong !

Và vậy là trong lúc nhóm này đang cưa bào đục đẽo, thì nhóm kia (gồm những tên trí thức hơn hoặc là... hậu đậu hơn, muốn gọi sao cũng được), đặc biệt Mady và Guille thì bươi óc để tìm cho được những ý tưởng độc đáo cho buổi phát sóng. Fournel đi từ nhóm này qua nhóm khác, lúc thì giúp một tay cho những người lao động, lúc thì gợi ý hoặc phê bình các nhà trí thức.

Mọi việc đang diễn biến tốt đẹp thì ngày thứ tư bắt đầu bằng một biến cố khiến ai nấy cũng rầu rĩ. Tidou sáng hôm đó tới sớm hơn hết, thấy cái bảng hiệu đẹp đẽ bị liệng xuống đất ngay giữa lề đường. Tên cường đạo nào đó đã viết thêm một dòng chữ mất dạy bằng bút dạ đỏ:

ĐÀI PHÁT THANH GÀ GIÒ

TẦNG 6

ĐÀI PHÁT THANH... TIẾN LÊN !

VÀ TẮM BẢNG HIỆU... TUỘT XUỐNG !!!

Fournel thở dài:

- Mấy thằng ranh con trong xóm !

Cả bọn gấn lại bảng hiệu mới và không thèm nghĩ tới chuyện đó nữa.

Nhưng ngay trong chiều hôm đó, điện thoại réo lên trong phòng thu thanh. Mady, lúc đó đang đứng gần bên, bèn nhắc máy lên. Mấy đứa con trai khi nhìn thấy cô vẫy tay đã tiến tới gần. Chúng trông thấy mặt cô biến sắc. Fournel vội đón lấy máy nhưng không kịp: bên đầu dây kia đã gác máy.

- Chuyện gì vậy ? - Fournel lo lắng hỏi.

- Họ xưng danh là "Hung Thần". Em thấy hình như là giọng đàn ông, nhưng không rõ ràng, làm như thể họ nói qua cái khăn tay.

- Cái trò cổ điển! - Tidou nói. - Họ nói gì ?

Mady cố gắng lặp lại từng chữ một:

- Đây là "Hung Thần" đang lên tiếng. Coi chừng đó nha ! Nếu đài phát thanh Gà Giò cứ "lên" quá, thì không phải chỉ có tấm bảng hiệu tuột xuống đâu... !

- Đồ hăm dọa rẻ tiền ! - Fournel kêu lên. - Anh em mình đã bắt đầu đâu ! Đài phát thanh Gà Giò cũng có nhiều kẻ ganh tị đó, nhưng kiểu như vậy thì chưa bao giờ ! Trừ phi...

Anh ngừng lại nửa chừng.

- Trừ phi sao ? - Tidou hỏi.

- Mấy em đừng méch lòng nghe. - Chàng thanh niên nói với cả bọn. - Nhưng tôi cho là sau những cuộc phiêu lưu, điều tra của các em... tôi cho là các em có một vài kẻ thù nào đó, chúng nhắm đến các em, chớ không phải đài phát thanh...

- Cũng có thể. - Tidou thừa nhận. - Nhưng nếu vậy thì đây cũng là lần đầu tiên bọn em gặp chuyện như vậy.

- Lý do đơn giản là, - Tondou kéo dài giọng. - những kẻ thù mà anh nói đều đã xộ khám hết rồi.

Một thời gian yên lặng đầy bối rối kéo dài.

Gnafron là đứa phá vỡ sự yên lặng đó:

- Có một điều chắc chắn là tên cường đạo sáng nay với tên gọi điện thoại chỉ là một. Không phải là bọn ranh con trong xóm giựt tấm bảng hiệu đâu...

Tidou hỏi:

- Nó đâu rồi ?

- Nó là ai chớ ?

- Tấm bảng hiệu !

Bistèque nắm chặt tay lại.

- Ở trong thùng rác, - hãnh thú nhận, - tớ liệng rồi !

- Dứt khoát phải đi lấy lại tấm bảng hiệu. Tidou nói, - Dù tên phá hoại này có dính dáng gì đến kẻ gọi điện hay không, thì bọn mình chỉ có tấm bảng hiệu làm đầu mối. Bọn mình không thấy gì nhưng có thể Kafi thấy...

Con chó trứ danh liền cạ mõm vào chân cậu chủ.

Bistèque đã phóng xuống cầu thang bốn nấc một. Ba phút sau hấn trở về cùng với "tang vật".

- Hên quá ! Hì... hì !... Nó vẫn còn đó.

Nhưng khi hấn đưa tấm bảng vào mũi Kafi, chú cẩu liền nhăn mặt bỏ đi.

Tidou liền cầm tấm bảng đưa lên mũi ngửi.

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên hết. Nó hôi rình à ! Chắc không đi tới đâu: tất cả loại mực bút dạ đều hôi như nhau thôi !

Đầy thất vọng, hấn đặt tấm bảng lên bàn.

Vào đúng lúc đó chuông điện thoại lại reo.

Lần này Tidou đứng gần hơn cả. Hấn vừa đưa tay cầm vừa đưa mắt nhìn Fournel.

- Chờ chút. - Anh nói nhỏ và chạy vội đi lấy máy ghi âm bỏ túi.

Anh cho máy chạy rồi đưa micrô tới sát ống nghe...

Chuông reo đến lần thứ năm thì anh nhắc máy.

Tất cả xúm xít quanh anh, nín thở chờ đợi...

- Alô ! Marcel hả ?

Cả bọn đều nghe rất rõ ràng, bởi người đàn bà ở đầu dây kia đang rống lên hết cỡ. Rõ ràng bà ta đang nổi cơn tam bành khủng khiếp và không để cho Fournel có một giây nào để thông báo là bà lầm số và tên anh không phải là Marcel. Bà tuôn ra một tràng tất cả những gì chất chứa trong lòng mà không hề mảy may nghi ngờ rằng lời lẽ thống thiết của mình đang được ghi âm để lưu giữ đến muôn đời !...

"Bộ anh tưởng như vậy êm chuyện rồi hả ? Anh lầm to rồi ! Nghe ra chưa, Marcel ? Lầm rồi ! Hết rồi ! Hết rồi! Qua rồi cái thời đàn bà phải quỳ lụy trước thằng chồng độc tài rồi. Chấm dứt rồi ! Không có ai bắt buộc tui phải giặt vớ, đánh giày cho anh nữa đâu Marcel ! Đừng hòng có ai bắt tui phải nấu nướng cho anh được tự do rung đùi nữa đâu Marcel ! Chấm dứt

sạch rồi, món củ cải nấu kem, chấm dứt luôn mấy món xá lị hảo hạng ! Anh cứ việc tự động luộc mấy cái hạt vịt mà động, nếu anh còn biết làm bếp... A ! Cứ nghĩ lại mấy lời đường mật hồi mới cưới... Hả, đâu hết rồi ? Bay theo mây gió hết sạch rồi, phải không ?... "Germaine yêu quý của anh ở đây nè ! Germaine yêu quý của anh ở kia kia!" Anh biết anh là cái thứ gì không hả Marcel ? Biết không hả ?".

Dòng thác đột ngột ngưng ngang. Germaine đang đợi câu trả lời - nhưng nhất định không phải là câu của Fournel...

- Không, không biết được !... Lý do đơn giản là vì tôi không phải Marcel. Tôi là Pierre Fournel và tôi cũng không được quen bà. Chắc bà lầm số...

Và rồi, thay vì câu xin lỗi mà Fournel chờ đợi, anh hứng ngay vào mặt một cơn bão còn dữ dội hơn lần trước... Làm như thế bà Germaine đang giận toé lửa đã quyết định bắt anh phải gánh chịu, anh, chàng thanh niên vô tội, không những lỗi lầm của chồng bà mà lỗi lầm của tất cả đàn ông trên mặt đất.

- Sao ! ông không phải là Marcel vậy mà ông không chịu nói gì hết ! À, tui biết liền sự khốn nạn của lũ đàn ông mà ! Luôn luôn sẵn sàng hạ nhục đàn bà, những người đàn bà tội nghiệp, yếu đuối như tui ! Ông có biết ông là cái thứ gì không hả, thưa ông ? Một thằng xác xược ! Một thằng mất dạy ! Một thằng bất lương ! Một thằng thô bỉ ! À, ở vô địa vị của ông chắc tui phải chết vì mắc cỡ ! Ông mới làm chuyện gì, ông biết không... Chuyện ông mới làm đó thưa ông, nó còn tệ hơn chuyện rình rập nghe lén bên cửa, hay dòm qua lỗ khoá đó ! Tệ hơn cả trăm lần ! Tui than giùm cho vợ ông đó, thưa ông ! Tui hết lòng hết dạ than giùm cho bà đó, thưa ông ! Ông biết là tui sẽ nói cái gì với ông bây giờ không ? Ông biết không ?

Sợ những lời còn ghê gớm hơn nữa, Fournel thấy tốt hơn là đừng biết, anh gác máy.

Gnafron nãy giờ lắng nghe một cách thú vị hơn tất cả mọi người, là đưa đầu tiên phá ra cười. Người vẫn còn rung lên vì những tràng cười không ngớt, hẳn đưa tay chỉ cái máy ghi âm mà Fournel vừa mới bấm nút ngừng:

- Mình rà máy lại coi thử nghe.

Tiếc thay cho hẳn, tất cả mọi người đều cho là có nhiều chuyện khác cần làm hơn. Dù sao thì chuyện vừa qua cũng làm dịu hẳn đi sự căng thẳng và tất cả đã quên đi cú điện thoại vô danh cũng như tấm bảng bị gãy để bắt tay vào công việc.

Vào cuối mùa Lễ Các Thánh, đài phát thanh Gà Giò đã đủ sức để hoạt động lại - không những về mặt kỹ thuật mà còn cả nội dung chương trình.

Buổi phát sóng đầu tiên diễn ra vào thứ tư sau ngày tựu trường. Trước đó đã có một "chiến dịch quảng cáo" bao gồm việc rải truyền đơn bướm bướm và dán áp phích khắp vùng Lyon, và chấm dứt bằng một lời kêu gọi hùng hồn được phóng đi từ chiếc Simca cũ xì của Fournel được trang hoàng thành chiếc xe phóng thanh chạy khắp thị trấn:

- Đài phát thanh Gà Ciiò - Sáu đứa thay nhau gào trong khi Fournel lái xe - sẽ ra mắt quý vị vào ngày thứ tư, mùng 10 lúc 10 giờ sáng trên làn sóng 98,3 mê ga héc. Hãy lắng nghe đài phát thanh Gà Giò !

Rồi Guille xen vào các lời rao này một khúc nhạc vui tươi mà hẳn sáng tác ngay tại chỗ với cây kèn armonica của mình. Bởi vì, như Fournel đã giải thích, những đài phát thanh đáng kính trọng phải có nhạc hiệu riêng, đủ ngắn và hay để người nghe chú ý ngay lần đầu.

Vậy là vào ngày thứ tư mùng 10 tháng 11 khúc nhạc hiệu của Guille đã chính thức khai mạc trên các làn sóng của Lyon.

Tiếp sau đó là giọng nói cảm động của Mady:

- Xin chào. Đài phát thanh Gà Giò rất sung sướng được bày tỏ với quý thánh giả lòng biết ơn, và bởi vì đài rất tha thiết được làm quen với các thánh giả của mình, xin quý vị bắt đầu từ giờ phút này gọi điện về số 78.43.54.54. Mười người đầu tiên gọi điện cho chúng tôi sẽ nhận được đĩa nhạc làm quà ra mắt !

Tại đài phát thanh, khi Mady tuyên bố xong, micrô đã cắt và đĩa nhạc bắt đầu quay, một tiếng reo từ bảy cái miệng nhất loạt cất lên: "Hoan hô!".

Và sau đó là một tràng vỗ tay vang dội

Nếu đám con trai rất hào hứng thì Mady, người chịu lao xuống nước trước, người ướt đầm mồ hôi. Nhưng cái bước đầu tiên mới quan trọng, và

chỉ một giờ sau đó, tất cả mọi chuyện xảy ra như thể các phóng viên mới ra lò của chúng ta đã làm nghề phát thanh này suốt cả đời rồi.

Có một việc giữa những việc khác đã giúp chúng vượt qua nỗi lo lắng của mình: chưa tới 12 giờ trưa chúng đã nhận được 10 cú điện thoại đầu tiên. Dĩ nhiên, bọn chúng không giàu có gì và phải hao tới 10 đĩa nhạc, nhưng sẵn sàng tốn gấp ba lần như vậy để có niềm vui được người khác lắng nghe tiếng nói của mình ngay buổi đầu tiên !

Tondu, người phụ trách "tổng đài", đã giữ kín cho riêng mình, không hé môi cho bất kỳ ai về cú điện thoại thứ 11: đó là cú gọi của tên "hung thần", gồm mấy tiếng:

"Chiến thắng cuối cùng mới là chiến thắng quyết định".

Hắn không muốn làm hỏng niềm vui của ngày đầu tiên, và khi Gnafron lớn tiếng trách móc bộ mặt "đưa đám" của hắn, hắn vẫn đủ can đảm im hơi lặng tiếng dù có nguy cơ bị bạn bè thấy "ghê" hơn là chúng tưởng. Ngon thiệt đó, Giác Đấu !

**

Những buổi phát thanh trên đài Gà Giò đã nhanh chóng thiết lập nhịp điệu của nó như một chiếc tàu tuần. Cả bọn phân công với nhau rất linh hoạt, để có thể thay thế nhau được dễ dàng, đại khái như sau:

Mady, người rất dễ gây thiện cảm và có giọng nói hấp dẫn, và Tondu, người điềm đạm bình tĩnh mà vẫn nhanh trí, thì chung sức chung tài để thực hiện những "hội nghị bàn tròn" đầy sôi nổi, ở đó người ta bàn đủ thứ vấn đề như: bảo vệ môi trường sống, quan hệ giữa cha mẹ và con cái, tìm việc trong ngày hè... hay là... cả vấn đề triết học "Thượng đế có hay không có ?"

Ngoài hai đứa, chương trình này còn có thêm ba hoặc bốn thính giả được mời tới, đó chưa kể những cú điện thoại xen vào giữa chừng.

Mady còn phải phụ trách một chương trình khác, đơn giản hơn mà cũng thú vị hơn với sự cộng tác của Bistèque, kẻ có cái lưỡi tinh tế nhất trong chuyện "măm": bọn chúng giới thiệu các món ăn đã kinh qua thực tế nấu nướng của bọn chúng hoặc những món lạ do chính thính giả cung cấp. Một ngày nọ, Mady mời tới một người khách lừng lẫy trong nghề bếp núc:

bà má của cô ! Ai vui hơn ai ? Khó nói lắm... Nhưng buổi phát thanh rất thành công.

Hề Xiếc phụ trách tiết mục vui nhộn mà hăng soạt tuýt hứng, hoặc tuýt thời sự. Một ngày nọ, hăng cao hứng giả giọng một nhân vật tiếng tăm, một ngày khác, hăng kể một số chuyện vui mà hăng đã lượm lặt mọi nơi; và một ngày khác nữa, hăng đề nghị một trò chơi điền khùng hết cỡ mà người chiến thắng nhận được một phần thưởng cũng điền khùng không kém.

Chẳng bạn, hăng tổ chức một buổi thi hát mà người đoạt giải là người... hát dỏm nhất. Ngược lại, phần thưởng gồm có: một tờ 500 franc bạc dỏm, một cái cổ cồng dỏm (lượm được hôm quét rằm thượng) một đồng jơ-tông dỏm và một con điều hâu dỏm (tức là chỉ có tấm hình chụp con chim này). Trò bày đặt của hăng bị một số người đánh giá là "rẻ tiền", và họ cũng không phải hoàn toàn vô lý đâu. Nhưng Hề Xiếc làm cho thánh giả cười bò và số lượng người nghe tăng vọt lên.

Phần Tidou, hăng đề nghị một chương trình về đời sống thú vật, trong đó Kafi có "tiếng nói" của mình, ít nhất cũng là một tràng nhíp nhàng các kiểu sửa của nó.

Kafi cũng hỗ trợ cho tiết mục được mệnh danh là "nhật ký phát thanh" do Tidou, Bistèque, Fournel thay nhau phụ trách. Tiếng sửa của nó đóng góp thêm cho cái mà ta gọi trong nghề là "các dấu phẩy": đó là những đoạn ngắt ngắt, thường là bằng nhạc, giữa chừng. Chẳng hạn như đoạn phát thanh sau: "Sáng nay tổng thống nước Pháp đã tới Bruxen. Gâu ! Gâu ! Hậu quả của những cơn mưa sau cùng là nước sông Rhone và sông Saône dâng cao. Gâu! Gâu! Một tuyến đường xe điện ngầm sẽ được thiết lập ở Lyon năm tới. Gâu! Gâu! Gâu !

Tidou còn móc nối với cả Corget, thằng bạn cũ trong nhóm Tảng Đá Lớn hiện đang à Toulouse. Vậy là Corget trở thành "đặc phái viên thường trú ở Toulouse" của đài phát thanh Gà Giò.

Tidou còn phụ trách một tiết mục gọi là "Hệ thống D" với sự cộng tác của Bistèque và Tondu. Chúng xây dựng chương trình này bằng "túi khôn" của riêng mình cũng như của thánh giả: làm sao nghe và nhận ra được chiếc xe gắn máy "pan" vì lý do gì (có minh họa); làm sao viết một chương trình

cho máy vi tính; làm sao bảo vệ đĩa hát khỏi mòn, hoặc... làm sao thông báo cho ba má thiệt khéo, y hệt như một nhà ngoại giao (để tránh cơn thịnh nộ của họ) là mình bị ở lại lớp !

Về phần Guille, năng khiếu nghệ thuật của hănh làm hănh bị phân công ngay lập tức một chương trình về văn nghệ. Là một đứa khiêm tốn, hănh không dám cạnh tranh với Berna Pivot nổi tiếng và càng không dám mời những nhân vật đầu bự, dù đầu họ đặc hay rộng tuếch. Vì vậy không có tên Bertrand de Gourgeval và những thiên tài bị đời quên lãng khác trong chương trình "Nghệ thuật vào mùa" của hănh. Đơn giản hơn, hănh mời những cô gái, những cậu trai nhỏ muốn nói chuyện về sách vở, về phim, về những đĩa nhạc, những bức tranh mà chúng thích; hoặc hơn một chút: những cô cậu bản thân có viết lách, vẽ tranh, quay phim, hay chơi một nhạc cụ nào đó.

Vì vậy mà Guille đã kéo từ thị trấn Ville Franche về đây một người bà con của hănh tên là Sébastien, có làm thơ. Tên này đọc thơ trước máy và cũng khá được ưa thích. Khoái chí về việc này, thằng nhỏ đã lợi dụng dịp Noel để ở lại ba ngày ba đêm liên tiếp với Guille, và vì thiếu chỗ, hai đứa phải ngủ một giường. Tên này khẳng định lời Fournel nói rằng đài phát thanh Gà Giò cũng bắt được ở Ville Franehe, tức là cách đây 30 cây số.

Guille thực hiện chương trình của mình bằng một câu chuyện kể dài kỳ thành công không kém chương trình khôi hài của Hề Xiếc. Câu chuyện có tên "Đụng đờ giữa các vì sao", kể về những cuộc phiêu lưu ngoài trái đất của một thiếu niên tên là Lông Măng, vì không muốn bỏ rơi con chó của mình cho những nhà khoa học đang muốn thí nghiệm trong không gian, đã âm thầm chạy trốn với nó trong một chiếc phi thuyền phóng xuyên qua dải thiên hà...

Guille soạn câu chuyện từng ngày, hôm nay chưa biết sẽ kể gì vào ngày mai. Tất cả bọn chúng đều tham gia vào việc ghi âm câu chuyện, đóng vai nhân vật, phụ trách tiếng động hay kỹ thuật.. Chúng thu âm trước vài ngày, mỗi lần khoảng hai hoặc ba đoạn. Đầu tiên được phát sóng lúc 12 giờ 30 đến 12 giờ 45 trưa, sau đó vì thành công rực rỡ, câu chuyện được chuyển vào giờ đông thính giả nhứt: 8 giờ 30 đến 8 giờ 45 tối. Rõ ràng là

có nhiều người hy sinh chương trình phim lúc 8 giờ 30 trên ti vi để nghe chuyện của hẳn.

Fournel cầu nhàu: "Giá như anh em mình mua được cái máy nén sóng quái quỷ đó để tất cả dân Lyon nghe được, thì câu chuyện của em sẽ nổi đình nổi đám đó Guille".

Rõ ràng Fournel là người sung sướng nhất. Dù không thành công với một ê kíp người lớn, thì anh lại chiến thắng huy hoàng với một nhóm thiếu niên còn đang ngồi trên ghế nhà trường ! Vì vậy anh rất hăng hái đón nhận lời đề nghị của một thánh giả là muốn thay cái tên đài phát thanh Gà Giò bằng một tên "chính quy" hơn: Đài phát thanh 6. Như vậy cũng đúng thôi !

BA

Lời tuyên án khủng khiếp

Việc đặt tên mới cho đài phát thanh là cơ hội cho một "chiến dịch quảng cáo" lần thứ hai và một chuyến du hành náo nhiệt trên chiếc Sim-ca cà tàng chạy khắp thị trấn:

"Để mừng năm mới. Gâu! Gâu! Đài phát thanh Gà Giò đổi tên. Gâu! Gâu! Làn sóng 89,3. Xin nghe đài phát thanh 6. Gâu! Gâu! Gâu!

Lần này thì dù trời xấu, tuyết và những lề đường ướt át, vẫn có rất đông có động viên của Sáu người bạn hoan hô khi chúng đi qua. Thậm chí có một cụ già còn kêu với theo bằng giọng run run: "Nè, đừng độ giữa các vì sao"! Chưa có truyện nào hay hơn trên đài đó!

Như vậy, lễ đặt tên lần thứ hai cho đài phát thanh Gà Giò được hồi sinh. Sáu người bạn quyết định ăn mừng.

Than ôi đúng vào ngày 31 tháng 12 bọn chúng lại bị thêm một vố nữa để nhớ lại rằng trên đời đâu phải chỉ có toàn là bạn ! Khi vừa đến con hẻm Fernet họ nhận thấy tấm bảng hiệu mới đã bị tháo gỡ như lần trước. Nó đang nằm trong tuyết. Nhưng không có thêm dòng chữ nào trên tấm bảng hiệu đã viết sẵn dòng chữ:

ĐÀI PHÁT THANH 6

ĐÀI ĐƯỢC ƯA THÍCH NHẤT

Lần này cây bút dạ màu đỏ đã vạch trên cánh cửa lớn dòng chữ sau:

CHIẾN THẮNG CUỐI CÙNG MỚI LÀ CHIẾN THẮNG THẬT SỰ...

- Tên này thiếu ngôn từ quá ! - Tondu buông một câu.

- Tại sao cậu nói vậy ?

Mấy đứa bạn của hắn ngạc nhiên hỏi.

Hắn bối rối một lúc. Nhưng rồi sau đó nhượng bộ và thú nhận với lũ bạn là hắn đã từng nhận một cú điện thoại của tên "hung thần" cũng xài có câu thành ngữ đó.

Chẳng hề hấn gì cả: chừng đó không đủ cho lũ trẻ xuống tinh thần, chúng đang vui vẻ chờ đón một buổi tiệc mừng phi thường quá cỡ mà !

- Nói cho cùng, - Tidou nhận xét một cách chính xác, - suốt hai tháng nay tên đó chưa hề thực hiện lời đe dọa của hắn !

Những lời nói xúi quẩy ! Chưa đầy bốn giờ sau, khi chúng vừa mới mở ăng-ten để gửi lời chào mừng năm mới và Fournel vừa điều chỉnh xong đoạn nhạc, cả bọn đều điếng người khi tiếng nói cất lên:

"Alô ! Marcel ? Bộ anh tưởng như vậy là yên chuyện rồi hả ? Anh làm to rồi !".

- Sao đó anh Pie ? - Gnafron lên tiếng sau khi đã tắt hết các micrô tai hại. - Anh có nhấm nháp chút đỉnh rượu hay sao ?

Than ôi, khi kiểm tra lại, hoá ra Fournel không dính dáng gì tới chuyện này: tất cả các băng cát xét đều bị tráo hộp, các đĩa hát bị đổi bao và chương trình được soạn cho ngày hôm sau bị bôi xoá tùm lum bằng bút dạ đỏ.

Mấy người bạn còn đang ước lượng mọi tai hại thì Kafi đột ngột làm chúng chú ý: nó đang ngoạm một vật mềm màu đen...

Tidou tới gần.

- Một chiếc găng tay đen bằng len ! Có ai mang nó không ?

Cả bọn ra dấu là không.

- Vậy thì chỉ có thể là của tên "hung thần" bỏ sót ! Nhưng lần này đúng là loại tang vật thích hợp cho Kafi: nó đánh hơi được ngay !

Fournel tuyên bố:

- Không nên phóng đại lắm mấy em. Chuyện này có vẻ như một trò đùa của lũ nhóc thôi... Một thằng nhóc nào đó đã len được vào đây khi bọn mình vắng mặt, đúng, nhưng cũng vẫn chỉ là một thằng nhóc mà thôi ! Trò đùa của nó không ác, và hơn nữa có tên bất lương nào ngu đến nỗi bỏ quên găng tay! Không, tôi nói thiệt, - Anh vừa nói vừa cố mỉm cười. - không có chuyện gì để đánh giá là năm mới bị xúi quẩy.

Sau một ngày đầu năm thất nghiệp và phải bỏ ra một giờ để sắp xếp đồng đĩa và băng cát xét. Mọi người bạn quyết định lợi dụng những ngày nghỉ còn lại để soạn một chương trình phát thanh hoàn hảo hơn cho các thánh giả thân ái của mình. Vì vậy mới sáng mùng 2 chúng đã gặp mặt ở phòng thu thanh. Còn một lý do thứ hai nữa: chúng ao ước tìm hiểu thêm

về tên "hung thần" và cái găng y để lại, càng sớm càng tốt. Nhưng một cú điện thoại lại quấy rầy chúng.

Bistèque nghe điện.

- Người ta muốn gặp người "phụ trách" đài phát thanh. - Hấn đưa tay bịt ống nghe và nói với đám bạn.

- Fournel hả ? - Tidou đứng đằng xa nói lại. - Ảnh đang bận phát trực tiếp. Nói với họ là ảnh đang kẹt. Ai gọi vậy ?

Bistèque nhắc lại câu hỏi với người gọi. Rồi thì tất cả, trừ Fournel và Mady đang bận trong "Hồ Cá", thấy mặt hấn tái đi.

Khi bọn chúng tới gần, Bistèque lại đưa tay bịt máy lần nữa và nói bằng giọng không ra hơi:

- Lão Bertrand de Gourgeval.

Hấn vừa nói vừa nhìn Guille rồi tiếp:

- Lão ta nói rằng: "Không ăn nhằm gì, để tôi nói chuyện với ông Guille còn tốt hơn nữa". Có vẻ như lão ta đang nổi cơn thịnh nộ...

Guille trợn tròn xoe đôi mắt.

Bistèque đưa máy cho hấn và đám bạn đứng xung quanh hấn đều nghe rõ ràng tiếng nói trong máy:

"Xin chào ông Guille. Tôi định nói chuyện với "chủ" của ông (giọng nói đầy mỉa mai). Nhưng... nếu ông ta bận... thì cũng không nhằm nhò gì, vì điều tôi muốn nói liên quan trực tiếp tới ông đó, thưa ông Guille..."

- Tôi ? - Thăng nhỏ ấp úng.

- Phải. Ông là tác giả của câu chuyện danh tiếng "Đụng độ giữa các vì sao" gì đó, có phải không ?

Lão ta nhắc tên câu chuyện với giọng đầy miệt thị, như thể nhắc tới nó làm dơ miệng lão.

- Ờ... Dạ phải, chính tôi.

Nghe tới đó lão nhà văn phá lên một tràng cười rồn rảng, dữ dằn và đầy đe dọa. Lão còn giả bộ khó khăn lắm mới có thể nói chuyện bằng một giọng nghiêm chỉnh được.

- Cậu có vẻ "chì" lắm, cậu nhỏ nhà văn ! Để coi chiều nay cậu có còn chì được nữa không.,

- Chiều nay ?

Giọng nói trở nên ngọt như đường phèn:

- Cậu vui lòng dành cho tôi một ít thời gian. Coi... khoảng 3 giờ chiều nay, được không ? Ba giờ chiều tại "studio" của mấy cậu đó mà !

Guille đưa mắt nhìn đám bạn. Tidou ra hiệu chấp nhận: chúng càng nắm rõ câu chuyện sớm chừng nào tốt chừng đó. Guille cũng đồng ý. Hẳn nhận lời. Đúng lúc hẳn sắp gác máy thì Gourgeval nói thêm:

- À, tôi quên ! Tôi không tới một mình đâu !.. Lão chờ một lúc để tăng cường hiệu quả căng thẳng, rồi mới nói tiếp bằng một giọng cố ý hờ hững...

- Tôi đến với một viên luật sư. Xin hẹn chiều nay, thưa ông Guille.

Lão gác máy.

Đúng lúc đó, Fournel và Mady từ Hồ Cá đi ra. Nhìn thấy gương mặt thẳng thốt của bọn trẻ, cả hai hiểu ngay lập tức là có chuyện nghiêm trọng.

Khi Tidou kể xong thì Guille thở dài:

- Tôi không hiểu được có chuyện gì với câu chuyện nhiều kỳ của tớ !.. Luật sư !... Không, thiệt tình là tớ không hiểu nổi...

Mady ngắt lời:

- Cậu có nghĩ là tên "hung thần" và lão là...

- Không liên quan gì với nhau hết ! - Fournel cắt ngang. - Gourgeval là một tay sừng sỏ chứ có phải tay mơ đâu,

- Và dù lão không phải loại tầm cỡ thì vẫn là một người có chút tiếng tăm. Bằng chứng: lão có luật sư riêng. Chắc chắn lão không phải là loại người đi hạ tấm bảng hiệu, xáo tung mớ đĩa hát và bỏ sót chiếc găng tay. Hơn nữa... loại găng bằng len không phải là thứ găng lão xài. Không. Mấy em cứ tin tôi đi, so với lão thì tên "hung thần" chỉ là một thằng hề !

- Anh nói có vẻ rất chắc ăn. - Tondu nhận xét. - Hình như anh có chủ ý gì đó, anh Fournel...

Mấy đứa kia cũng nghĩ vậy. Chúng đều có ấn tượng rất rõ ràng là Fournel đã ngừng lại nửa chừng, và anh đã muốn nói nhiều hơn nữa kia.

Cả bọn nhìn anh dăm dăm. Dưới những tia nhìn này, chàng thanh niên có vẻ rất khổ sở. Anh không đương đầu lâu hơn được nữa. 1

- Tôi đã không muốn nói ra làm gì, - anh thở dài. - nhưng ngay từ buổi đầu và nhất là từ khi tên "hung thần" xuất hiện, tôi đã nghĩ ra...

Cặp mắt của Tidou sáng lên:

- Anh nói đi. Em cũng có ý nghĩ rằng...

- Chính là một nhân viên cũ của đài phát thanh Gà Giò. - Fournel thú nhận. - Hoặc là nhiều tên...

Anh đưa mắt dò hỏi Tidou: "Có phải em cũng nghĩ vậy không?". Tidou lặng lẽ thừa nhận.

Càng nghe thêm chừng nào thì gương mặt bọn trẻ càng lộ vẻ nghi ngờ chừng đó. Fournel quay lại nói với chúng:

- Tôi biết rằng trong đám cộng tác cũ của tôi, có nhiều kẻ ăn không tiêu khi thấy đài phát thanh Gà Giò chạy máy lại mà không cần tới họ.

- Nhưng chính họ bỏ rơi anh chớ đâu phải anh tống họ ra cửa !

-Ồ, tôi đâu có đuổi họ ! Em nói đúng, không những họ thiếu năng lực, hèn nhát mà còn gan tị nữa ! Thiệt quá ngán !

Fournel quay qua Tidou:

- Còn em, cái gì làm em "má mắt" vậy ?

- Chính là điều làm anh nghi ngờ: vào được chỗ này mà không cần phải phá cửa, thì chắc chắn là ai đó đã có chìa khoá.

- Vậy sao em không nói với tôi ?

- Em nghĩ là anh đã đoán được và anh bực mình hơn ai hết.

Fournel không cảm ơn nhưng cặp mắt anh cho thấy anh cảm động vì sự tế nhị của Tidou. Anh nói:

- Nếu tên "hung thần" ngừng ngay đó thì tôi cũng không muốn tìm hiểu thêm gì nữa. Tôi chắc chắn rằng đó là một trong năm tay cộng sự cũ. Nhưng mà ai?... Tôi không muốn nghi oan cho người khác ! Dĩ nhiên nếu hẫng lại tiếp tục thì khác... Mấy em hiểu ý tôi chớ ?

- Dĩ nhiên !

Guille nói thêm:

- Đó chỉ là những trò đùa không đúng chỗ. Còn lúc này thì chuyện của thằng cha Gorgeval đáng quan tâm hơn nhiều.

Hắn thở dài, nhìn đồng hồ:

- Còn phải chờ tới 5 tiếng đồng hồ nữa mới biết thêm được chuyện gì.

**

Đúng 3 giờ chiều, những bước chân nặng nề làm rung chuyển những nấc thang gỗ. “Nặng nề và đầy thận trọng !” Gnafron nghĩ. Nhưng hẳn không muốn nhắc lại chuyện sụp cầu thang: dù ứa giởn hốt, hẳn cũng cảm thấy lo lắng đến độ không cười nổi.

Bọn chúng cũng không dám đem Kafi tới, sợ nó để lộ ác cảm với vị khách. Tidou đã giao conn chó cho thằng em Géo. Bọn chúng cũng thay chương trình chiều nay bằng một băng nhạc ghi âm. Và vậy là trừ Kafi, tất cả đều có mặt khi Gorgeval xuất hiện trên rầm thượng.

Có phải bọn chúng bị ấn tượng không ? Nhưng lần này nhà văn sừng sỏ kia có vẻ to lớn hơn, đường bệ hơn, đáng sợ hơn lần trước.

Bên cạnh lão là một người đàn ông đầy đà, lùn tẹt, một tay xách cặp, một tay xách chiếc dù đen, mặc áo mưa gài nút tới tận cằm.

- Xin chào ông Guille. - Lão nhà văn phun ra một lời chào.

Thằng nhỏ tách ra khỏi đám bạn, bước về phía hai người đàn ông.

- À, té ra là ông đây! - Gorgeval lại khạc tiếp một câu, trong khi đưa mắt quét đưa bé khốn khổ từ chiều cao một thước tám của lão.

Dưới cái nhìn đầy vẻ khinh bỉ này, Guille có cảm giác kinh hoàng là bị biến ngay lập tức thành một loài sâu bọ: con người dị hợm này chỉ cần bước thêm một bước là hẳn sẽ bị đập bẹp gí ngay! Hẳn phải kêu gọi tất cả lòng can đảm của mình, tự nhủ rằng mình không có gì đáng trách cả, và mình đang ở tại nhà mình cùng với đám bạn sẵn sàng hỗ trợ mình hết cỡ, mới có thể trả lời, đầu ngẩng cao:

- Dạ chính tôi. Xin chào ông !

- Thưa "giáo sư" chớ ! - Tay luật sư chỉnh hẳn !

Guille không có thời giờ để chỉnh: viên "giáo sư" đã tuôn ra một tràng những lời chua chát mà ông ta có vẻ rất hạnh diện:

- Tôi thấy là sự bất lương không cần đợi tuổi ! Lì lợm thiệt ! Đê tiện thiệt ! Trâng tráo thiệt ! Lẽ ra sau những điều cậu đã làm, cậu phải cụp mặt xuống, chui vào đất, chết vì xấu hổ mới phải.

Tên đồng bọn của lão gật đầu tán đồng. Thật là một thái độ kỳ quặc của một luật sư. Y vẫn không lên tiếng và điều này càng khuyến khích lão nhà văn thêm hăng tiết:

- Cứ nghĩ tới sự thành công của đài phát thanh của cậu, "câu chuyện nhiều kỳ" của cậu, thưa ông cậu Guille ! Cứ nghĩ hàng chục, hàng trăm thiếu niên đang nghe cậu và tin ở cậu, và bị cậu lường gạt, phải, thưa ông cậu Guille, bị cậu lường gạt ! Cứ nghĩ tới chuyện đó... Tôi xấu hổ giùm cậu, xấu hổ, cậu nghe ra chưa: XẤU HỔ !!!

Cứ mỗi lần lão ngừng nói thì Guille ráng hết sức để lên tiếng nhưng có họng hăn khô cứng lại, không phát nổi một tiếng nào hết.

Fournel bước ra khỏi bọn và nói:

- Thưa ông, ông làm ơn nói rõ giùm. Ông trách cậu bạn trẻ của tôi về tội ác nào ? Có như vậy bọn tôi mới đánh giá được đúng mức bài thuyết giáo của ông chứ.

Lão nhà văn có nổ tung lên vì giận dưới lời châm biếm này không ? Tất cả dáng điệu trong người lão đều bộc lộ như vậy. Vậy mà lão lại tuyên bố bằng một giọng ôn hoà:

- Dù tôi không tin, tôi cũng cứ coi như là mấy người không hề biết tới trò bịp bợm của... người cộng sự. Vậy thì đây: ông Guille đang ở bên cạnh quý vị đã chôm văn của tôi một cách bí ối để viết câu chuyện nhiều kỳ trên đài.

- Cái gì vậy ? Chôm ? - Guille nhảy dựng lên. Hăn vừa lấy được giọng.

Gourgeval ném cho hăn một cái nhìn khinh miệt, rồi lại quay về phía Fournel:

- Cậu ta đã trộm cướp tác phẩm của tôi, bẻ queo tài năng của tôi, làm dơ bẩn những khám phá sáng chói của tôi, những hình ảnh độc đáo của tôi, những tư tưởng cao cả của tôi để công bố um xùm trên cái đài phát thanh gà choai này...

- Giáo sư Gourgeval muốn nói rằng...

Mọi cặp mắt đổ về phía gã đàn ông mập trùn áo mưa này, "viên luật sư". Gã nói bằng một giọng cứng đanh, cực kỳ tương phản với bề ngoài

mềm èo đầy nhóc thịt của gã.

-...Muốn nói rằng có nhiều đoạn nguyên xi trong truyện "Đụng độ giữa các vì sao" là bản sao từng chữ một của nhiều câu, nhiều đoạn thậm chí nhiều chương trong tác phẩm của ông.

- Mấy ông nói láo b! - Tiếng la của Guille làm mọi người giật mình, nhứt là mấy đứa bạn hăn. Chưa bao giờ chúng thấy "nhà thơ" của chúng trong một tình trạng tương tự, chưa bao giờ bọn chúng thấy hăn phản ứng một cách quyết liệt như vậy. Mà lại trước mặt hai người lớn nữa chứ ! Trong đó có người đứng cao hơn hăn cả một cái đầu.

Và bọn chúng nhất loạt kêu lên:

- Mấy ông chứng minh đi !

- Đó là điều tôi sẽ làm đây.

Gã mập lùn nói bằng giọng còn đằm đằm hơn trước với một nụ cười trên môi. Gã bước tới, móc áo mưa vào lưng ghế, đặt cái cặp lên bàn và mở ra. Viên luật sư lôi ra ba cuốn sách và một băng cát xét.

Guille cùng các bạn đứng vây quanh gã. Đó là ba cuốn truyện. Cuốn thứ nhất có tựa đề: "Con chó linh thiêng bị nguyên rủa", cuốn thứ hai: "Sự phục thù sẽ từ trên trời rơi xuống" và cuốn thứ ba, thuộc loại sách thiếu nhi: 'SOS, những chuyến tàu ma!'. Tất cả ba cuốn đều mang tên tác giả Bertrand Gourgeval.

- Băng cát-xét này, - Gã luật sư giải thích. - gồm những đoạn trong câu chuyện nhiều kỳ trên đài mà người ta có thể nhận ra sự bịp bợm rõ ràng hơn hết. Chúng tôi có thể ghi âm nhiều hơn nữa, nhưng chừng này cũng đủ vạch mặt cái tên tự coi là tác giả của cậu chuyện !

Tên "tự coi là tác giả" xanh mặt đi thấy rõ. Hăn không thể nào tin lấy một câu những gì mà gã mập lùn nói... Than ôi! Hăn cũng không thể nào nghĩ ra cách thoát khỏi cơn ác mộng khủng khiếp này !

**

Viên luật sư lấp băng vào một máy cát-xét lôi từ trong cặp ra.

- Đây, cậu cầm đi. - Gã đưa một cuốn sách cho Guille. - Để cậu dễ theo dõi, chúng tôi đã đánh dấu những đoạn "đáng chú ý" bằng bút dạ đỏ.

Bút dạ đỏ ! Lần này thì quá sức chịu đựng rồi ! Guille cảm thấy mình bị hút vào một cơn lốc mà chắc chắn hẳn không thể nào sống sót để thoát ra được.

Trong lúc đó gã luật sư vẫn tiếp tục bằng một giọng trịnh trọng:

- Chúng tôi đã ghi âm sao cho cậu có thể theo dõi thứ tự từng trang đã được đánh dấu.

Đoạn gã cho máy chạy.

Nhưng Guille đã bắt đầu đọc và đã bắt đầu thấy cả rồi: chuyện không thể có đã thành ra có; dưới cặp mắt gương ra hết cỡ của hắn, hiện rõ ràng bằng giấy trắng mực đen những câu văn của hắn !

Hắn đem hết sức ra thực hiện một nỗ lực cuối cùng để thoát điều không thể thoát bằng cách tự nhủ “Mình bị chấn động đến nỗi mình tin những gì ông ta nói, nhưng có thể là mình chẳng bao giờ viết những câu này cả...”. Nhưng cũng cùng lúc đó hắn nghe rõ ràng giọng mình phát ra từ máy ghi âm, rồi sau đó đến giọng Mady, rồi sau đó đến giọng Tondu... và cả ba giọng đó đang lặp lại từng chữ một những gì hắn đang đọc trong cuốn sách cầm trên tay, cuốn sách mà trước cái ngày đầy nguyên rủa này hắn còn không biết đến cả tựa của nó nữa.

Tất cả đám bạn hắn cũng đang xúm quanh cuốn sách mà Guille đang lật, không một đứa nào có thể tin vào mắt của mình.

Rồi qua cuốn thứ hai, cũng vẫn tình trạng cũ; những đoạn tả cảnh, những câu đối thoại, thậm chí mọi vài đoạn tâm tình cũng được sao lại y bon trong băng cát-xét.

Xong xuôi, gã luật sư nhận xét một cách xảo quyệt:

- Dĩ nhiên tôi không có liên quan trực tiếp như giáo sư Gourgeval, và càng không có thẩm quyền như ông, nhưng tôi cũng không thể không ngăn được lòng thán phục đối với tài đóng kịch cũng như tài bắt chước của cậu... Than ôi ! - Gã thờ dài một cách cực kỳ đạo đức giả. - Cậu chỉ mô phỏng theo người ta thôi... vậy mà cậu lại trình bày với thính giả như thể là một sáng tác độc đáo của cậu. Cậu có biết cậu phải trả giá đắt về điều đó không ? Cậu có biết cậu nợ bao nhiêu bản quyền tác giả đối với nhà văn mà cậu đã ăn trộm hay không ?

- Đó là chưa kể tai hại về mặt tinh thần. - Nhà văn bị trộm lên tiếng. - Bởi tuy cậu bắt chước rất ma lanh, nó cũng phản lại chủ đề tư tưởng của mấy cuốn truyện. Trước con mắt của độc giả đã xem truyện của tôi và nghe đài của cậu, cậu đã làm cho tôi trở thành lỗ bịch, L..Ồ...BỊ..CH, thừa ông cậu Guille, và cái này không có giá đâu nghe.

- Giáo sư Gourgeval muốn nói rằng - Gã luật sư nói tiếp theo. - cậu đã vá víu những đoạn văn của ông với những đoạn sáng tác của cậu. Chúng tôi cũng thừa nhận những đoạn do cậu sáng tác nhiều hơn là những đoạn văn ăn cắp... Nhưng thay vì làm cho tội của cậu nhẹ đi, thì nó lại làm nặng nề hơn một cách đáng kể ! Vì cậu đã hạ thấp tác phẩm của một nghệ sĩ thực sự xuống ngang hàng một trò hề vớ vẩn của bọn học trò ranh !

Rồi để chứng minh, gã lại cho chạy mặt bên kia của băng cát-xét. Quả thực nó gồm những đoạn bề ngoài có vẻ như sao chép từng chữ nhưng trong bối cảnh của câu chuyện nhiều kỳ "Đụng độ giữa các vì sao" thì lại mang một ý nghĩa khác hẳn. Nhà văn thật sự lại nổi giận đùng đùng.

- Đó cũng tương tự như cậu dùng những viên đá của nhà thờ Đức Bà Paris để xây một gian chợ xép !

Sáu người bạn tá hoả tam tinh, không tìm được một lời nào đối đáp. Và không hề có một phản ứng nào cả, chúng nhận lời tuyên án kinh khủng sau đây, như thể nhận lãnh một viên đạn vào ngực:1

- Cậu có được 15 ngày để kiếm đủ 80.000 franc bồi thường thiệt hại cho tôi, cộng thêm 20.000 franc phí tổn cho viên luật sư của tôi đây ! Tổng cộng là 100.000 franc. 100.000 franc thu xếp giữa chúng ta rồi tôi bỏ qua cho. Nhưng coi chừng, nếu trong vòng 15 ngày mà tôi không nhận được 100.000 franc thì tôi sẽ truy tố cậu trước pháp luật ! Và trong trường hợp đó, cậu cứ tin tôi đi, cậu sẽ còn phải trả giá còn đắt hơn nhiều.

"CÒN ĐẮT HƠN NHIỀU ! CÒN ĐẮT HƠN NHIỀU ! CÒN ĐẮT HƠN NHIỀU". Đó là câu nói mà Sáu người bạn dù tai ù cả lên vẫn còn nghe vang dội trong đầu, khi hai nhân vật ghê gớm kia biến mất sau cầu thang mà không hề vấp té một lần nào cả, than ôi !

BỐN

Cuộc thám hiểm giữa đêm khuya

Giờ chỉ còn bọn chúng với nhau trong rầm thượng, không một đứa nào dám mở miệng. Sự im lặng nặng nề khủng khiếp. Đối với Guille, đó là cả một cực hình.

Càng lúc thẳng bé khốn khổ càng cảm thấy có một tảng đá đè nặng lên ngực mình đến ngạt thở. Nếu không phá vỡ sự im lặng này thì hẳn chết mất, hoặc phát điên.

Cuối cùng, không chịu nổi, hẳn kêu lên:

- Nói đi chứ ! Mấy cậu nghĩ gì cứ nói ! Đừng nói ! Cứ nói là tớ có tội ăn trộm...

- Không phải chuyện cậu có tội hay không, - Tidou nói bằng giọng điềm đạm nhất mà hẳn có thể có. - chỉ có điều...

- Điều gì ?

- Tớ nghĩ như vậy. - Tidou nói, thận trọng như thể hẳn đang bước trên mấy cái trứng gà. - Chắc trước đây cậu có đọc mấy cuốn truyện này ở đâu đó, lâu rồi nên cậu không nhớ... Rồi... khi cậu viết... Cậu nhớ lại mà không hề biết...

- Nhưng mà... - Guille la lên. - nếu tớ có đọc ba quyển truyện đó thì tớ phải nhớ là tớ đã đọc chớ ! Hơn nữa lý thuyết của mấy cậu đâu có đứng vững ! Tớ biết nói thế này thì càng thêm kẹt cho mình, nhưng mà chỉ đọc có một lần lại có thể chép nguyên từng đoạn, đúng từng chữ, đó là điều hoàn toàn không thể có được,

Sự im lặng đáng sợ một lần nữa lại có nguy cơ diễn ra khi Fournel lên tiếng:

- Em nghe tôi đây Guille, - anh nói một cách thận trọng. - nếu tôi nói với em điều này, đó là vì chính tôi đã phạm không biết bao điều ngu ngốc trong đời !

Anh cười ruồi. Guille đã đoán trước được anh định nói gì. Hẳn đã giương cặp mắt trừng trừng nhìn anh như một nòng súng. Dù sao anh cũng nói tiếp.

- À... Có đôi khi... xui xẻo thay... những sai lầm ngu ngốc nho nhỏ có vẻ không quan trọng gì hết bỗng thành ra lỗi lầm khủng khiếp. Thiệt là bất

công, nhưng như vậy đó. Vậy, nếu như em... tôi không nói là em chôm... nhưng... nếu như em... lấy cảm hứng... từ...

- Em không lấy cảm hứng cóc khô gì hết ! Guille hét lên, hấn gần oà ra khóc.

Fournel biết rằng hấn chịu đựng hết nổi, vội vàng rút lui:

- Xin lỗi. Hãy bỏ qua những điều anh vừa nói. Tondu lên tiếng:

- Hôm nay chắc mình không tìm ra cách giải quyết đâu. Cần phải có thời gian coi lại, nghỉ ngơi một chút...

- Đúng. - Fournel nói. - Thôi, mình về nhà đi...

Rồi anh đưa tay chỉ "Hồ Cá":

- Mấy em đừng lo chương trình, tôi làm một mình cũng được: đã có băng ghi âm sẵn. Bây giờ tốt hơn hết là ngủ. Như câu tục ngữ nói: "Ý kiến hay cùng tới với bóng đêm."

Bọn trẻ làm theo ngay. Năm phút sau chúng đã băng qua sông Saône. Tới con dốc Chữ Thập Hung, chúng chia tay.

Vừa đến trước cổng nhà thì Guille đổi ý. Hấn đột ngột quành xe lại và phóng hết tốc lực đổ xuống con đường Bờ Biển Lớn, hướng thẳng trung tâm thành phố.

Hấn càng tiến tới gần thì ý nghĩ trong đầu hấn càng thêm phần đúng đắn. "Đây là giải pháp duy nhất" - Hấn vừa tự nhủ vừa len lỏi giữa đám xe cộ - "GIẢI PHÁP DUY NHẤT!" Tại sao bọn chúng lại không nghĩ tới vậy cả' ? Đây là điều duy nhất có lý ! Giải pháp duy nhất !

Hấn có la lớn mấy tiếng này không ? Hay hấn chỉ tự tưởng tượng là người ta quay lại nhìn mình, nhưng khi hấn đặt chân xuống đường Cộng Hoà trước thư viện lớn của thành phố, một người đàn bà mập mạp đã đưa ngón tay chỉ chỗ hấn với một người đàn ông luống tuổi.

Guille cóc cần. Trong vòng 5 phút nữa hấn được xá tội. Bởi vì ý tưởng hiện ra trong đầu hấn bây giờ cứng đanh như thép nguội là như vậy: Ba cuốn truyện mà Gourgeval và tên tự nhận là luật sư đưa ra cho bọn chúng coi KHÔNG HỀ CÓ !

Không ! Guille không điên đâu ! Khi hấn nói ba cuốn truyện đó không hề có là hấn muốn nói rằng nó không thể có trong bất cứ một thư viện nào

và không có ai đọc được mấy cuốn truyện đó cả, bởi một lẽ đơn giản là chúng được in đặc biệt mỗi thứ một cuốn thôi, để nhằm chứng minh là hãn đạo văn. Nói một cách khác: không phải là hãn chôm mấy đoạn văn trong truyện của Gourgeval, mà chính là lão này cùng tên đồng loã đã chép lại từng đoạn văn trong chuyện của hãn và in lại cho mục đích riêng của lão !

Hãn thả rơi chiếc xe trên lề đường không kịp dừng và xô lấn những người xung quanh để chạy vào thư viện. Hãn hấp tấp đến nỗi hãn quên là mình đang đội mũ có gắn ống nghe trên đầu !

Hãn tiến thẳng về quầy văn chương Pháp.

"Dĩ nhiên - hãn vừa nói vừa đưa ngón tay nóng nảy rà theo tên tác giả trong bảng mục lục – dĩ nhiên mình sẽ tìm thấy những cuốn truyện ký tên Hertrand de Gourgeval với cái tựa như thứ lão đã dí vào mũi mình, nhưng nội dung thì khác hãn !"

Vừa lăm bắm như vậy, hãn vừa ra sức tìm kiếm. Nhưng không thấy gì cả !

- Anh cần gì không ?

Hãn quay lại và thấy một cô nhân viên trẻ đang đăm đăm nhìn mình, cổ hết sức nén cười. Hãn hiểu ngay: cái mũ ! Hãn lột mũ xuống, mặt đỏ bừng.

- Ở... - hãn ấp úng... – tác giả Berlrard de Gourgeval, nhà văn vùng Lyon... không biết ở đây có sách ổng không ?

- Dĩ nhiên là có, - cô gái trả lời, càng lúc càng có vẻ thú vị. - chỉ có điều anh phải tìm-ở vần G chứ không phải vần D...

- Anh cứ tìm tự nhiên. - Có gái vừa nói vừa quay qua một người khách khác.

- Cám ơn. - Guille nói.

Hãn lôi ra được hai cuốn sách muốn tìm: "Con chó linh thiêng bị nguyên rửa" và "Cuộc phục thù sẽ từ trên trời rớt xuống". Cuốn thứ ba không có. Chắc nó nằm bên dãy sách thiếu nhi. Hãn lật vội cuốn sách đang cầm trên tay và... hầu như thấy ngay lập tức cuốn truyện "SOS! Những con tàu ma!" ? Thôi xong, ích gì nữa đâu ? Guille hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

Nhưng đột ngột hẳn phản ứng lại: "Đâu thể đâu hàng dễ dàng vậy!" - hẳn tự nhủ. Rồi mọi cách nóng nảy, hẳn đặt lại mấy cuốn sách về chỗ cũ. Đoạn hẳn ra khỏi thư viện cũng vội vàng như khi vào, vừa đi vừa lẩm bẫm như thể tự thuyết phục mình: "Nếu lão ta đủ ma lanh để in sách dỏm nhằm buộc tội mình đạo văn, thì tại sao lão lại không thể đặt mấy cuốn truyện vào thư viện được chứ? Nhưng chắc lão không đặt được vào tất cả mọi thư viện đâu!... Mình phải xác minh cho ra điều này mới được!". Hẳn lại đội mũ vào, nhảy lên xe và nổ máy... nhưng máy không nổ!

- Nó bị gì vậy cà? Nó bị cái quỷ gì vậy? Hẳn vừa nói vừa ra sức đạp.

Mười giây sau hẳn mới khám phá ra là không còn một giọt xăng nào hết, chỉ có thể thôi! Bình thường chắc hẳn đã phá lên cười, nhưng bây giờ thì thật là thiếu não. Hẳn lại rơi tòm vào nỗi thất vọng nào nề, và không còn một chút ham muốn nào đi xác minh cái điều mà bây giờ hẳn nắm chắc là thua rồi.

Nước mắt chảy dài trên má Guille, khi hẳn lùi thủi đạp xe đi tìm trạm xăng.

**

"Ý kiến hay thường tới vớ bóng đêm" Fournel đã nói. Than ôi, tối hôm đó, lúc Guille nằm trên giường ngủ, hẳn đã lật đi lật vấn đề mà không tìm ra một chút tằm hơi cách giải quyết! Hẳn giận dữ tung mền nhảy xuống giường, mở toang cánh cửa sổ và kêu gọi các vì sao, không có một ý kiến nào hiện ra trong đầu hẳn cả.

Hơn nữa... cũng không có một vì sao nào hết! Ngay cả mặt trăng cùng khuất bóng vì tuyết đang rơi từng cụm lớn. Hẳn vội đóng cửa, trời lạnh ngắt mà hẳn chỉ mặc độc bộ pi-ra-ma "Du tình thế có tuyệt vọng tới mấy, Guille à - hẳn tự nói với mình - không phải đêm nay mà để cho bị chết cồng đâu!"

"Cũng không phải để chết vì bất động" - Hẳn nói thêm. Bởi vì đêm nay mà không hành động

"Cũng không phải để chết vì bất động!" - Hẳn nói thêm. Bởi vì đêm nay mà không hành động gì cả thì hẳn điên mất. Câu kết luận hợp lý nhất: "Hành động đi! Đừng mất một giây phút nào cả."

Hắn xỏ vội cái quần jean, choàng một cái áo sơ mi dày, thêm một cái áo khoác nữa. Vào lúc định rút cây armonica khỏi túi vì sợ cắn, thì hắn đổi ý. Chắc chắn đêm nay hắn không có dịp để chơi kèn đâu, nhưng xưa nay hắn không hề rời xa nó, cái nhạc cụ nhỏ xíu này đã trở thành một lá bùa hộ mạng. Cảm thấy nó nằm sát bên ngực mình làm hắn yên tâm. Vậy đem nó theo không thừa đâu, trong chuyến thám hiểm giữa đêm khuya này, khi lần đầu tiên hắn hành động không có lũ bạn !

Cầm lấy một cây bút trên bàn, hắn viết vội vài dòng cho ba má:

"Ba má đừng lo. Con sợ ba má mất ngủ. Con bận một chuyến công tác không biết bao lâu mới xong. Không có gì nguy hiểm đâu, chuyện thường thôi. Hôn ba má."

Kéo vội màn cửa sổ, hắn liếc mắt ra bên ngoài: Tuyết vẫn rơi. Hắn kiểm tra lại chìa khoá trong túi rồi đi ra cửa. Nhưng hắn ngừng lại.

- "Ai biết được..." - hắn lẩm bẩm. Rồi đi trở lại bàn viết, hắn lấy theo một mớ giấy bạc: đó là tất cả gia tài của hắn.

Hắn liếc nhìn đồng hồ: 11 giờ đêm.

Hắn đi tới tận căn cứ, lấy một chiếc máy bộ đàm nhỏ mà Tondu đã chế được từ chiếc ra-đi-ô cũ. Hắn bỏ máy vào túi dết, khoác túi lên vai, rồi nhảy lên xe gắn máy. Hắn phải chạy rất cẩn thận vì sợ trượt. Nhưng khi vào tới trung tâm thành phố thì không có nguy hiểm nữa: tuyết đã tan dưới vô số bánh xe hơi. Nhưng vượt qua sông Saône một chút, tới những con đường chật hẹp của khu phố Lyon cũ thì đường lại phủ tuyết như cũ. Hắn khoá xe vào một cây cột chỉ đường ở hẻm Femet.

Hắn bước lên cầu thang, ngược đầu lên chăm chú lắng nghe: im lặng. Hắn lại tiếp tục leo lên nhưng càng lúc càng chậm. Cuối cùng, lỗ cửa sập mở ra trên đầu hắn: đen ngòm, đáng sợ...

Trong khoảnh khắc một giây, Guille thấy mình chạy nhào xuống cầu thang, băng ra ngoài đường. Đứng giữa đám khách đi đường hắn thấy mình yên tâm trở lại. Nhưng ngay lập tức, hắn cảm thấy xấu hổ vì sự hèn nhát của mình và quyết định đi đến cùng.

Và hắn không có gì phải hối tiếc về quyết định này, khi lại bước lên rầm thượng, hắn bật đèn và thấy là không có ai chờ mình cả. Nhưng hắn

cũng không nán ở đây lâu: ra khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Hơn nữa, sự thành công của chuyến do thám đêm nay ai biết được không phụ thuộc vào một vài phút sớm hay chậm...

Hắn đi về phía cái tủ đựng danh sách khách mời của Đài phát thanh 6 cùng địa chỉ và số điện thoại của họ. Không muốn lặp lại sai lầm ở thư viện, hắn tìm ngay ở vắn G. Không có tên Gourceval ! Vậy là hắn quay lại vắn D... và thở phào khi đọc được dòng chữ:

De Gourceval, Bertrand: 12 đường Amédée-j Bonnet, 69006 Lyon.

Không để mất một giây, hắn quay về bản đồ: đường Amédée - Bonnet ở bên kia sông Saône và sông Rhône, không cách xa quảng trường Edgar-Quinet bao nhiêu.

Mười phút sau hắn đã phóng xe về hướng đó. Trong túi dết của hắn, ngoài máy bộ đàm còn có thêm một cái máy ghi âm bỏ túi. Hắn không biết đem theo mấy thứ này có ích gì không, nhưng dù sao cũng phải sẵn sàng cho mọi tình huống. Hắn đặt chân xuống đất trước căn nhà số 12 đường Amédée-Bonnet. Đây là một căn nhà cũ, kiểu đặc trưng của vùng Lyon với những cánh cửa sổ rất cao, bậu cửa đang phủ đầy tuyết. Căn nhà tối thui, không có một ánh đèn.

Đúng lúc hắn vừa thấy như vậy thì ô kính trên cánh cửa lớn bỗng bật sáng. Rồi tay khỏi chiếc xe, hắn lùi ngay lập tức vào trong bóng tối. May thật, người bước ra liền sau đó, với một cái cặp cầm ở tay: chính thị là lão Gourseval.

Lão nhận ra chiếc xe gắn máy mất ! Đứng sừng sững một mình giữa lề đường, chắc chắn nó phải gây chú ý ! Và rồi lão ta sẽ nhìn xung quanh... và khám phá ra Guille mất ! Nhưng thay vì vậy lão ta quay đầu về hướng khác: một chiếc taxi trời tới. Chắc lão đã gọi nó tới bằng điện thoại, bởi chiếc Mercedes bệ vệ này đã ngừng sát bên lão mà không chờ lão vẫy gọi.

Năm

Guille mất tích

Guille ngáp ngừng một vài giây: hẳn có nên lợi dụng lúc lão vắng mặt để lên vào nhà và đặt máy nghe lén như hẳn đã định ? Hay là theo dõi chiếc taxi ? Hẳn chọn biện pháp thứ hai, vì hẳn nhận định rằng nếu hẳn bị mất dấu thì hẳn vẫn còn thì giờ quay trở lại đường Amédée Bonnet tối nay. Chờ chiếc Mercedes chở lão nhà văn quẹo vào con đường đầu tiên phía bên trái, hẳn mới phóng xe theo. Khi đến phiên hẳn quẹo trái, hẳn nhận thấy là chiếc xe đang cách hẳn chừng 100 thước. Nó chạy về hướng thị trấn Ville-Franche, rồi không bao lâu, quẹo về phía tay phải. Chừng 300 thước nữa, nó dừng lại trước nhà ga Part Dieu. Gorgeval trả tiền taxi rồi bước xuống ga. Guille đi theo. Vào tới sân ga thì việc theo dõi dễ dàng hơn vì người rất đông.

"Phải chi mình có thể đến gần hơn khi lão trả tiền để nghe được lão mua vé đi đâu". Nhưng Gorgeval không đi về phía quầy vé mà dừng lại giữa phòng lớn. Lão đưa mắt nhìn đồng hồ nhà ga rồi nhìn vào đồng hồ đeo tay rồi nhìn dáo dác xung quanh... Guille vừa kịp núp sau một quầy bán bưu ảnh !

Hẳn đứng ở đó khá lâu. Chỗ này quan sát tốt. Hơn nữa, nhìn thái độ bồn chồn của lão, rõ ràng là Gorgeval đang chờ đợi ai đó. Lão hết nhìn đồng hồ tay rồi nhìn đồng hồ lớn, rồi lại nhìn mọi người xung quanh, rồi lại nhìn đồng hồ tay một lần nữa... mỗi lúc mỗi nôn nóng.

Từ chỗ đứng của mình, Guille khám phá được, trước cả lão, kẻ mà lão chờ đợi: một người đàn ông mập lùn, mặc măng tô gài kín tới cằm, đang hối hả chạy tới, một tay xách cặp, tay vẫy vẫy hai tấm vé. Gã "luật sư" ! Vừa thấy gã, Gorgeval vội kéo gã đi về phía sân ga. Guille đi theo bên gót, càng lúc càng tin tưởng rằng đây không phải là quan hệ giữa một luật sư và thân chủ... mà là giữa một đồng lõa với kẻ chủ mưu. Lão nhà văn cũng không thèm chào gã nữa, mà chỉ giựt lấy hai tấm vé trên tay gã thay cho cái bắt tay. Và bây giờ, thậm chí lão không thèm nhìn lại để coi tên này có theo kịp không.

Gã cũng theo kịp nhưng rất khổ sở, vì gã mập quá, hơn nữa từ khi tới đây, gã chưa kịp lấy lại hơi thở. Lão nhà văn bước vào thang máy dẫn xuống sân ga. Thành linh một đám người ùa tới, tách đôi hai tên này ra. Gã mập lùn hốt hoảng chen lấn để bắt kịp Gourceval. Nhưng cái cặp gã đang xách đã kẹt giữa hai hành khách và bị rớt khỏi tay gã ! Nó nặng nề rớt phịch xuống và bật tung nắp.

Làm cách nào mà Guille có thể lẹ như vậy ? Chính hắn cũng trả lời không được. Chỉ có điều hắn đã nhảy xổ trước tất cả mọi người, vội vã lượm đồng hồ rơi ra ngoài, đặt lại trong cặp và đóng lại - sau khi đã nhét vội vào đó cái máy ghi âm bỏ túi mà hắn đã bấm nút thu ! Gã mập lùn không thấy gì cả.

Không đứng dậy, Guille đưa cái cặp cho một thanh niên vừa đi tới. Hắn nói:

- Xin ông làm ơn !... Đưa giùm cái ông đằng kia - Cái ông mặc áo măng tô đó... Ông ta đánh rơi.

Người thanh niên cầm lấy cái cặp rồi khuất dạng giữa đám đông.

Giây lát sau, Guille có thể nhận thấy từ một khoảng cách xa - là lão luật sư đã cầm lại cái cặp. Gã bắt kịp Gourceval vào đúng lúc loa phóng thanh thông báo:

"Chuyến tàu nhanh 1054 từ Nice đi Paris, đang tiến vào sân ga số 3, đường 1". Xin hành khách vui lòng tránh xa".

Chỉ tới lúc đó Guille mới hiểu mình đã đâm đầu vào một cuộc phiêu lưu như thế nào. Không còn chuyện tháo lui được nữa, không còn chuyện quay về đường Amédee Bonnet để đặt máy nghe nữa; nhiệm vụ duy nhất của hắn từ giờ phút này là phải làm sao lấy lại cái máy ghi âm sau khi thu băng xong.

Thu băng ? Ra sao đây ? Guille càng lúc càng bối rối tự hỏi: "Một, hai người này phải nói chuyện với nhau không bị trở ngại. Hai, gã "luật sư" rất có thể mở cặp bất cứ lúc nào và thấy cái máy ghi âm !... Khả năng ghi được một cái gì đó quá là ít ỏi. Guille ơi !"

Mặc những ý nghĩ bi quan đó, hắn vẫn quyết định đi đến cùng, ra sao thì ra. Hắn để cho hai tên kia lên trước một quãng xa rồi mới bước vào toa

số 15. "Trời ! Mình không kịp báo cho mấy đứa bạn biết nữa !" - Hãn chỉ kịp nghĩ khi tàu chuyển bánh. Và tim hãn se lại khi nghĩ rằng có thể hãn không bao giờ gặp lại mấy đứa đó nữa...

Nhưng tình thế khẩn trương, lôi hãn ra khỏi những ý nghĩ u ám. Gorgeval và tên đồng loã đang đi dọc hành lang để tìm một căn buồng thích hợp. "Một căn buồng trống - Guille nghĩ khi đi theo họ và nhận thấy họ bỏ qua những buồng có một hoặc hai hành khách. "Họ muốn bàn tính âm mưu được thoải mái, vì vậy họ không đi tàu tốc hành: nó không có buồng riêng; mình vẫn còn may..."

Đúng lúc đó hai người đàn ông bước qua toa kia. Guille vội băng theo, nhưng khi hãn bước qua toa bên cạnh, họ đã mất tăm. "Không cần phải là Sherlock Homes mới biết họ ở đâu" - hãn tự nhủ khi nhìn thấy cửa sáo ở buồng thứ nhất đã sập xuống, hãn bước tới buồng kế cận phía bên kia hành lang để có thể theo dõi cánh cửa hé mở, trong trường hợp một trong hai người kia đi ra, hoặc cả hai người đi ra cùng một lượt.

"Mong sao họ đừng đi trước khi ghi âm xong!", hãn thầm van vái trong lòng. Khoảng 20 phút đã trôi qua kể từ khi hãn mở máy. Như vậy là còn đủ băng để ghi âm khoảng 45 phút nữa. Dĩ nhiên với điều kiện là từ đây tới đó, không có ai có ý nghĩ không đúng lúc là mở cặp ra ! Và cũng với điều kiện là không có một trục trặc kỹ thuật nào và, ngán ngẫm quá, cái micrô đủ sức thu qua lớp da cặp dày cộm ! ôi ! Bao nhiêu là điều kiện, đến nỗi việc thu băng thành công thì đó là một phép lạ. Nhưng kinh nghiệm của Guille với đám bạn cho biết rằng đôi khi phải biết trông cậy vào phép lạ. Hãn bắt chéo các ngón tay để thêm may mắn, và một lần nữa, hãn sờ lên cây kèn armonica quen thuộc.

Một giờ nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì bên buồng kế cận. Còn trong buồng hãn, với ba hành khách khác, Guille là người duy nhất còn mở to đôi mắt. Tuy nhiên việc này càng lúc càng khó nhọc vô cùng. Hãn lại càng bồn chồn vì biết rằng lúc này băng đã hết. Nhìn ra ngoài, qua ánh sáng lờ mờ của một nhà ga nhỏ, hãn nhận thấy tuyết bắt đầu rơi trở lại. "Bao lâu nữa mới tới ga Dijon đây ? Hãn tự hỏi và ngạc nhiên khi thấy

không có một người soát vé nào. "Có thể là với ít nhiều may mắn...", nhưng hẳn đã ngủ thiếp đi trước khi nghĩ được đến nơi đến chốn !

Hắn giật mình thức dậy, liếc nhìn đồng hồ: hẳn đã ngủ quên hơn một giờ rồi ! Chắc là đã qua ga Dijon lâu rồi ! Hắn tự nguyện rửa mình thậm tệ.

Ba người cùng buồng vẫn còn đang ngủ. Nghiêng mình nhìn qua khe cửa, hắn thử liếc mắt qua buồng bên cạnh, hắn giật nảy người: mở cửa ! Phản ứng của hắn là nhảy xổ vào trong đó, nhưng hắn kịp nén lại: đâu có gì chứng tỏ là 2 người kia không ở trong buồng ! Vì vậy hắn đứng dậy một cách thận trọng. Hành lang vắng ngắt. Hắn tiến về phía căn buồng kia, liềm mạng thò đầu vào xem, nhìn kỹ hơn chút nữa, rồi cuối cùng thừa nhận một cách thẳng thắn: không có một bóng người nào hết ! Và than ôi, không có một món hành lý nào trên giá cả !

"Họ xuống ga Dijon mất rồi!" - Hắn rên rỉ - "Còn mình thì ngủ quên như một thằng ngốc !". Nhưng tình hình hẳn thấy cái mà hắn muốn tìm. Kìa, nằm dưới đất, bên cạnh nhau, kế cái bàn nhỏ bên cửa sổ: cái xách của lão nhà văn... và cái cặp của gã "luật sư" ! Không suy nghĩ gì thêm nữa, hắn bước vào căn buồng. Trong chớp mắt, chiếc cặp được mở bung ra. Chiến thắng ! cái máy ghi âm vẫn còn ! Hắn cầm lấy nó.

Một cơn run rẩy vì vui mừng chạy suốt người hắn ! Hắn quay người lại để đi ra. Đúng lúc đó... tựa như thể một cú đánh khủng khiếp nện xuống đầu hắn!... Hai tên hắc ám kia đang đứng sừng sững trước mặt và nhìn hắn chăm chăm qua cánh cửa hé mở...

**

Tidou giật mình thức dậy thì mới có 7 giờ. Sau khi trằn trọc suốt đêm vì những lời buộc tội quái đản đối với Guille, gần sáng hắn mới ngủ được. Vì vậy khi má hắn bước vào phòng, hắn mở một con mắt ngái ngủ... và hờn giận.

- Chuyện gì vậy má ? - Hắn càu nhàu.
- Có điện thoại của con.
- Ai vậy má ?
- Ba má thằng Guille.
- Ủa !? Sao vậy ?

Trong chớp mắt hấn đứng dậy, phóng ra khỏi phòng như một mũi tên.

- Alô !

- Chào cháu. Bác đây, ba của Guille đây. Xin lỗi đã đánh thức cháu dậy... Bác và bác gái muốn hỏi tối qua Guille ở đâu... Công tác mấy cháu giao cho nó là cái gì vậy ?

Tidou suýt la lên "công tác nào?", nhưng hấn kìm lại được. Sáu đứa hấn có một nguyên tắc là để ba má chúng biết càng ít càng tốt "công việc" của chúng. Và tuyệt đối tránh cho họ nổi lo lắng vô ích. Bởi vậy hấn giá bộ rành chuyện:

- Dạ, có gì đâu, công tác thường ngày thôi...

- Nó cũng viết mấy chữ như vậy, nhưng dù sao bác cũng lo...

Vậy té ra thằng Guille đi đâu cả đêm, và có nhắn lại cho ba má nó ! Tidou không thể hiểu nổi ! Hấn đang tìm lời thì ba Guille hỏi tiếp:

- Nó không đi một mình chứ ?

- Dạ không. Không có đâu bác ! - Tidou bắt buộc phải nói láo.

- Mấy cháu có tin của nó chứ ?

- Ờ... dạ không... Ý, cháu không có phụ trách việc này... Cháu phải hỏi mấy đứa kia, ngay bây giờ đây. Cháu sẽ báo tin cho bác liền. Nhưng bác đừng lo: tuyệt đối không có gì nguy hiểm !

- Bác mong vậy ! Thôi, bác phải đi làm đây. Có chuyện gì mới, gọi điện liền nghe, bác gái ở nhà đó...Hai bác trông ở cháu lắm đó ! - Giọng nói lo lắng của má Guille xen vào ống nghe.

Tidou gác máy, tim hấn thắt lại.

Hấn quay số điện của Mady, cô cũng không ngủ được bao nhiêu. Hấn kể chuyện cô nghe, rồi nói thêm:

- Tớ cứ cà lăm hoài trong máy. Thế nào rồi họ cũng biết thôi... Đừng để mất một phút nào nữa Mady ! Nửa giờ nữa gặp nhau ở căn cứ nghe ! Làm ơn chuyển lời giùm tớ.

Nửa giờ sau cả bọn đều có mặt.

Chiếc xe của bọn chúng đã biến mất. Đó là nhận xét đầu tiên. Sau đó chúng bàn luận có nên đi tới nhà Guille để tìm hiểu thêm về chuyến du hành giữa đêm khuya của hấn không. Bông Bistèque la lớn:

- Coi kìa, cái máy bộ đàm cũng biến mất.
- Tớ cũng đoán như vậy rồi, thằng Guille đi điều tra một mình. - Tidou nói. - Nhất định là hẳn đi tới nhà Gourgeval.
- Cậu tin vậy sao ? - Mady hỏi.
- Phải, tớ tin vậy. Trong 5 phút nữa bọn mình sẽ biết rõ. Chờ tớ một chút.

Trước cái nhìn kinh ngạc của tụi bạn, hẳn bước ra khỏi căn cứ và đi về phía buồng điện thoại cách đó chỉ mấy bước. Giây lát sau hẳn trở lại.

- Không nghi ngờ gì nữa. Tớ đã nói chuyện với Fournel. Ảnh vừa mới tới studio để phát sóng. Ảnh chưa biết gì nhưng tớ đã biểu ảnh coi lại, và ảnh đã thấy ngay có người vào phòng tối qua... lấy đi một máy ghi âm bỏ túi và lục soạn trong xấp địa chỉ, đúng ngay chỗ có tên Gourgeval !

- Rồi, bọn mình đi ! – Gnafron la lên.

Hai mươi phút sau, năm chiếc xe và một rờ moọc chở một hành khách bốn chân dừng lại trước nhà số 12 đường Amédée Bonnet.

- Mady, cậu vào hỏi đi, - Tidou quyết định. - để cho bà gác dan đừng hoảng.

- Phải. - Mady đồng ý. - Không hiểu tại sao người ta ít lo ngại đối với các cô gái, kỳ thiệt !

- Ừa, tớ cũng chẳng hiểu lại sao, kỳ thiệt. - Gnafron làm bộ phàn nàn.

Bọn chúng chờ chừng 10 phút.

- Sao rồi ? - Tất cả đồng thanh lên tiếng khi Mady trở lại.

Bà gác dan này hắc xì đầu thiệt. Bà không muốn nghe gì hết: "Ông Gourgeval đi nghỉ mát rồi. Cứ để giấy lại, tui chuyển cho". Bà làm như muốn động cánh cửa vô mặt tớ vậy ! Vậy là tớ không ngạp ngừng nữa, tớ nói toạc ra: "Chắc ổng dặn bà trả lời vậy với người lạ, nhưng cháu là cháu ruột của ổng. Cháu biết hôm qua ổng còn ở đây vì ổng có gọi điện cho cháu mà" ! May quá, tớ nói đại vậy mà lại đúng ! Bà dụ hẳn đi: "Gourgeval vừa mới đi Paris tối nay bằng xe lửa!".

- Đi ở ga Part-Dieu hay ga Perrache ?

- Làm sao tớ biết ?

- Đi tới ga Part-Dieu đi, - Bistèque đề nghị. - Nó gần hơn.

Một lát sau, mấy người bạn tìm thấy chiếc xe gắn máy của thằng bạn còn nằm trước sân ga. Một lớp tuyết mỏng đã phủ lên nó. Dĩ nhiên có còn hơn không, nhưng quang cảnh này thê lương quá !...

- Hẳn bỏ lại cả cái mũ ! - Mady thở dài. - Chắc là thảm hại lắm...

Không đứa nào lên tiếng, nhưng tất cả đều nghĩ giống nhau: hẳn bị một vố dữ quá, mà bọn mình cũng cho là lỗi ở hẳn. Hẳn phải quyết định một mình thôi. Bây giờ có trời mới biết hẳn đang ở đâu.

Tidou phá tan sự im lặng trước tiên:

- Về nhà hẳn ! Mặc kệ họ... mà cũng mặc kệ bọn mình luôn ! May ra có được một cơ hội để biết rõ thêm một chút.

Thấy cả bọn ùa vào nhưng không có con mình, bà má Guille phát hoảng:

- Phải báo cảnh sát ! Bà lên tiếng khi chúng kể xong.

Tidou đã chờ sẵn điều này, hẳn đưa ra lý lẽ đã chuẩn bị:

- Vào lúc này, thì chỉ có tội cháu tuyệt đối tin là Guille vô tội.. Nhưng đối với bất kỳ ai khác, như là đối với cảnh sát, thì tất cả mọi chuyện đều chứng minh ngược lại, **TẤT CẢ !**

- Nhưng cảnh sát sẽ bắt được mấy tên cướp đó. Rồi người ta sẽ thấy...

Tidou ngắt lời bà:

- Dù cảnh sát có bắt họ, cũng không chứng minh được gì cả.

- Tại sao ?

-Bởi vì đó không phải là bọn cướp mà là một nhà văn khá nổi tiếng, ít như là tại vùng Lyon này, với một luật sư ! Chắc chắn họ quen biết rộng. Nếu như mình không có được bằng cứ nào về sự vô tội của Guille trước khi cảnh sát tìm ra, thì khả năng rõ nhất là Guille sẽ bị kết án.

Nghe những lời kinh khủng đó, bà mẹ khốn khổ ngồi phịch xuống ghế không nói một tiếng.

Tidou nói:

- Bác cho cháu coi thư Guille được không ?

Bà có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn đưa thư cho chúng xem.

Mấy người bạn xem xét bức thư một cách kỹ lưỡng nhưng vẫn không thu nhận được gì mới ngoài những điều chúng đã biết.

Bọn cháu coi phòng nó một chút được không bác ?

Vật làm bọn trẻ chú ý trước tiên trên bàn viết của Guille là cái hộp hình dáng như một căn nhà - con heo đất của hã ! Tidou cầm lên và lắc lắc.

Má của Guille ngạc nhiên: Không còn gì hả cháu ?

Hã gật đầu.

Không thấy nó, quên mất rồi...

- Trong này có nhiều tiền không bác ? - Tidou hỏi.

- Bác cũng không biết chính xác. Ba hay bốn trăm là cùng. Như vậy là khi đi, chắc nó biết là sẽ đáp tàu hỏa, phải không ?

- Dạ, có thể... Nhưng cũng không tuyệt đối chắc chắn.

Tidou đặt con heo đất vào chỗ cũ. Hã cảm thấy rầu rĩ vô cùng. Càng lúc hã càng có cảm tưởng mình là một cái bóng mờ nhạt bắt chước thám tử trong truyện trinh thám và hoàn toàn không có chút năng lực nào.

- Thôi được, để bọn cháu coi còn cách nào khác không. - Hã nói như thể có chủ ý trong đầu. Nhưng mấy đứa kia biết ngay: hã kiểm soát đi để tránh những câu hỏi và cái nhìn trách móc của bà. Dù bà không nói gì nhưng tá hã,

- Vậy mà bác cũng không để ý tới. Ngay cả Mady, cả mấy đứa kia, cảm thấy có lỗi rất nặng.

Bọn chúng trở lại phòng khách thì có tiếng Kafi sửa trong phòng ngủ. Bọn chúng lại đâm bổ về đó.

Kafi đang nằm bẹp dưới đất. Mũi chúi xuống gầm giường của Guille, nó gầm gừ và vẫy đuôi không ngớt.

Lập tức năm đứa nằm bẹp xuống quanh giường.

- Con chó thấy cái gì vậy ?

- Còn cháu chẳng thấy cái gì cả. - Gnafron trả lời. Hã là đứa đứng dậy trước tiên.

- Nó không thấy gì đâu, nó chỉ đánh hơi thôi. - Đến phiên Tidou đứng dậy.

Tất cả xúm quanh con chó, nó vẫn gừ gừ, cặp mắt mở lớn đầy vẻ khố sở của một người biết chuyện mà không nói được.

Có tiếng chuông cửa, má Guille đi ra mở cửa.

Thư ! - Bà nói vắn tắt khi vào lại.

Bà mở thư ra đọc. Xong, bà đưa cho Tidbu:

- Thư gửi cho Guille.

Hắn bắt đầu đọc bằng giọng nhỏ, bỗng hắn mở to đôi mắt kêu lên:

- Thư của Sébastien, em họ của Guille. Mấy cậu nghe đây ! Thật không thể tưởng tượng được.

Cả bọn đều thấy lại hình ảnh nhà thơ nhí lúc từ Ville Franehe tới đọc thơ ở đài phát thanh Gà Giò rồi khoái chí quá ở lì luôn ba ngày mới về. *"...Anh có tưởng tượng được không, em ngồi nghe cuốn chuyện nhiều kỳ hấp dẫn của anh, em bỗng có cảm tưởng rất rõ là đã nghe chuyện này ở đâu rồi..."*

Tidou ngừng lại, đưa mắt nhìn lũ bạn. Đứa nào cũng trở mắt lên, trừ Tondu, bản tính luôn luôn nghi ngờ. Hắn cất mũ, vừa gãi đầu vừa nói bằng một giọng tỉnh queo:

- Thì nó có đọc truyện của lão Gorgeval chớ sao nữa !

- Để tớ đọc tiếp. - Tidou nói.

"...Em đã nghe chăm chú, nói thì anh không tin đâu, nhưng em nhận ra từng đoạn dài lặn. Em biết được câu trả lời trước khi Mady và Tondu lên tiếng nữa kia. Anh em mình hay viết thư cho nhau, nhưng có bao giờ anh đọc truyện cho em nghe đâu. Vậy đây là gì ?... Truyền ý nghĩ từ xa chẳng ? Xưa nay em chưa bao giờ tin chuyện đó. Nhưng bây giờ... Viết thư cho em ngay, cho biết ý kiến của anh."

Lần này thì cả Tondu cũng không tin vào tai mình.

- Phải xác minh ngay. - Hắn tuyên bố. - Coi có phải là nó nhận ra đúng những đoạn của lão Gorgeval không ?

- Mấy cháu gọi điện cho nó đi. - Má Guille nói.

Chúng đi theo bà vào phòng khách. Tất cả đều nôn nóng trong khi bà quay số. Chuông reo một lần, hai lần, rồi ba lần. Không ai trả lời. Đến lần thứ năm bà gác máy.

- Không có ai ở nhà. - Bà nói. - Chút nữa mình gọi lại...

- Cho cháu ghi số điện thoại. - Tidou xen vào. - Bọn cháu quay về studio, rồi gọi cho hẳn ở đó cũng được.

- Tùy ý cháu, nhưng có gì mới, nhớ báo liền cho bác !

Lúc sắp sửa ra về, tụi nó chợt nhận ra thiếu Kafi.

- Mà lúc nào cũng khăng khăng làm theo ý mà. - Tidou âu yếm rầy nó khi thấy con chó đang nằm dưới gầm giường Guille. Nhưng hẳn có ra sức lôi kéo đến đâu đi nữa, Kafi vẫn cứ ý ra.

SÁU

Chìa khóa của điều bí ẩn

Chúng về lại rằm thượng thì Fournel đang ở trong "Hồ Cá". Anh ra hiệu "Xin lỗi, xong liền đây !" và "Có gì mới không ?".

Bọn chúng không kịp trả lời, Kafi đã làm tất cả chú ý ngay tới nó. Nó sục sạo khắp mọi xó, đặc biệt là quanh cái tủ đựng đủ thứ đồ linh tinh. Thành linh nó nhảy lên ngoạm lấy một vật gì trên tủ. Khi nó quay lại, bọn trẻ nhận ra ngay vật nó đang ngoạm:

- Cái găng tay của tên "Hung thần" !

- À, ra vậy ! Vậy là đã rõ. Cái mùi mà Kafi đánh hơi dưới giường Guille chính là mùi của cái găng tay này.

- Tên "Hung thần" đã chui xuống giường của Guille ! - Bọn trẻ la lên.

- Dưới giường của Guille ? - Fournel từ "Hồ Cá" bước ra, nói. - Chuyện gì vậy ? Nhưng khoan đã, có tin gì của Guille không ?

- Chẳng có gì hết. - Tidou thú nhận - Nhưng có thể lần theo dấu vết Kafi mới tìm ra. Anh nghĩ sao ?

Rồi hẳn kể hết cho Fournel nghe mọi chuyện từ sáng đến giờ. Fournel có vẻ bối rối thấy rõ. Chống khuỷu tay lên đầu gối, anh bậm môi, nhíu mày... Nói tóm lại, nhìn anh suy nghĩ nát óc như vậy, người ta có cảm giác lo lắng như thể anh là một nôi áp suất sắp nổ tung.

May thay Fournel chưa nổ tung. Nhưng phản ứng của anh cũng đáng lo không kém. Anh nhảy dựng lên suýt đụng trần nhà !

"Đồ ngu!" - anh kêu lớn.

Không đứa nào hiểu anh muốn nói ai. Anh tiếp tục thoá mạ: "Đồ đần độn! Đồ ngốc" rồi anh rút phịch xuống ghế, vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

Bây giờ ai cũng biết anh tự chửi bới mình.

- Làm sao mà tôi không nghĩ ra sớm hơn chứ ? Không thể tha thứ được!

Đúng lúc mấy đứa nhỏ định nhìn anh sẽ khóc thì anh lại nhảy dựng lên.

- Chuyện gì vậy anh Fournel ? - Mady rụt rè hỏi.

Nhưng anh không nghe câu hỏi. Giống như Kafi hồi nãy, anh sục sạo khắp rầm thượng. Sục mấy đồng sách qua một bên, gỡ các tấm bìa; chuyển từng xấp hồ sơ...

- Nói bọn em biết, anh tìm gì ? - Đến phiên Tidou rụt rè hỏi. - Bọn em sẽ...

Hắn chưa dứt câu, Fournel đã nhảy về phía cầu thang:

- Cứ ngồi yên ở đây, tôi trở lại ngay.

Rồi trước khi biến mất dưới lỗ cửa sập:

- Gọi điện cho thằng em họ... biểu nó kể hết những gì nó biết.

Vẫn còn bàng hoàng, mấy người bạn gọi điện cho Sébastien. Lần này mẹ hắn trả lời: bà sẽ đi gọi hắn ngay.

Thằng nhỏ hết hồn khi nghe tin Guille mất tích. Tidou hỏi hắn có nhớ rõ đoạn nào mà hắn thấy quen không.

- Có chớ... Thiệt lạ đó!... Em nhớ như thể học thuộc lòng vậy! Ngay cả bây giờ em vẫn còn nhớ một vài câu !

- Câu nào, nói thử coi.

- Ở... "Lúc đó mọi tia chớp loé lên và đứa bé bật khóc"... hay là... "Mình phải ra khỏi chỗ này"... hay là... "cưng ơi, em có thấy tối nay trời có màu lạ không" ...

- Đúng là những câu đó! - Tidou kêu lên.

Đoạn hắn kể cho Sébastien nghe những gì xảy ra sáng nay và những khám phá của Kafi.

Sébastien kêu:

- Dưới giường à ? Tên mang găng chui xuống tận dưới giường Guille à ?

Tidou ừ liền:

- Chìa khoá chính là ở đó ! - Thằng nhỏ kêu lớn. - Trong ba đêm ở lại Lyon, em ngủ chung giường với anh Guille. Ngủ chung một giường, nhớ chung một số chuyện ! Anh thấy kỳ chưa ?

- Kỳ thiệt đó. - Tidou trả lời. Nhưng hắn không nói tiếp được vì Fournel đã trở về và bọn bạn hắn đang quây quanh anh ta.

- Xin lỗi nghe Sébastien, - hắn nói. - nhưng tớ đang bận. Cám ơn cậu đã cho biết nhiều điều quý báu. Tớ sẽ gọi lại !

Fournel chưa nói gì cả. Anh còn thở dốc vì leo đến sáu tầng lầu. Tay anh đang cầm một cuốn sách vung lên, vè đặc thẳng.

Cái tựa sách không nói gì nhiều: "Coi chừng Guru". Nhưng tên tác giả làm bọn trẻ nhảy chồm: Bertrand de Gourgeval.

- Anh lấy cuốn này ở đâu vậy ? - Tidou hỏi.

- Ở nhà tôi. Tôi đã quên băng nó. Khi nhớ lại, tôi cứ tưởng nó ở đây...

- Anh có cuốn này lâu chưa ? - Tondu hỏi.

- Chưa. Cái lần gặp Gourgeval đầu tiên. Hồi đó định phát thanh nhưng không được. Tôi định nói về cuốn sách mới nhất lão viết cho thiếu nhi, lão đã tặng tôi cuốn này. Nó đã xuất bản vài năm trước, bây giờ không tìm ra được. Lão rất hãnh diện về nó. Lão nói bằng cái giọng khiêm tốn như thường lệ: "Đọc liền đi. Cực kỳ !".

- Rồi anh đọc chớ ?

- Tôi phải thú nhận là không. Không có thời giờ. Nhưng tôi có đọc lời tựa. Đây nè !

- Anh đọc: "*Cuốn tiểu thuyết này là câu chuyện thần tiên của thế kỷ 20. Có cả bà tiên hiền, bà tiên ác, phe ta, phe địch. Có cả con quỷ đáng sợ tên là Guru.*

Nhưng thay cho những chiếc đĩa thần, những chai thuốc thần cổ điển, câu chuyện này lại dựa vào những phát minh khoa học hiện đại nhất: bà tiên hiền dùng tia laser để biến hoá đồ vật, mụ phù thủy cười trên một chiếc phi thuyền, công chúa, hoàng tử nói chuyện với nhau bằng máy bộ đàm, và con quỷ thâm nhập vào giấc mơ của các nạn nhân nhờ các máy ghi âm bỏ túi đang cho phép các học sinh lười biếng bây giờ học bài trong khi đang ngủ..."

- Không cần đọc thêm nữa. - Gnafron la lên - Tên con quỷ này không phải là Guru, mà là Gourgeval ! Anh Fournel, anh thiệt là "ác liệt" !

- Ồ không có đâu. Tôi chỉ là một thằng ngu, không nghĩ ra sớm hơn. Phải chờ tới cái giường, bức thư của Sébastien... À, hắn kể gì vậy ?

- Anh đoán được không ? - Tidou nói. - Hãy đọc cho em những đoạn y chang những đoạn được đánh dấu bằng bút đỏ của lão Gorgeval.

- Không còn gì rõ ràng hơn nữa ! - Fournel kêu lên. - Cái máy ghi âm đặt đầu đó dưới giường đã đọc bài cho hai ông nhỏ đang ngủ đó rồi.

- Và ông Guille tội nghiệp - Mady thông thả tiếp lời. - đã viết lại những câu ông được nghe trong giấc ngủ mà không hề biết, khi ông ngồi sáng tác câu chuyện nhiều kỳ sáng hôm sau ! Và ông đã đạo văn ngoài ý muốn...

- Nhưng như vậy - Bistèque chen vào. - phải lén đặt máy rồi quay lại đem nó đi... Kafi đã cho thấy không phải Gorgeval làm chuyện này...

- Đầu phải lão, tên mang găng kia ! - Tidou nhấn mạnh.

- Phải ! Tên thanh niên mang găng ! - Fournel nói thêm.

- Anh cho đó là một trong mấy người cộng sự à ? - Mady hỏi.

- Phải đó! Than ôi ! Một kẻ xấu một cách vô ý thức... Dù sao cũng không thể chần chừ được nữa: Phải tóm cổ hắn thôi.

- Bằng cách nào ? - Bistèque hỏi.

- Bằng cách tệt hại nhất: triệu tập ê kíp cũ của đài phát thanh Gà Giò tới đây.

- Bộ họ ngoan ngoãn tuân lời anh như mấy con cừu sao. - Gnafron vừa cười vừa hỏi.

- Chỉ cần báo cho họ biết, ai không tới thì đương nhiên người đó là thủ phạm.

- Lỡ họ thông báo cho nhau và không ai tới thì sao ? - Tondu cố cãi.

- Đúng là có thể như vậy, - Fournel thừa nhận. - nhưng khả năng đó hiếm lắm. Hồi làm đài phát thanh Gà Giò họ có ưa gì nhau đâu. Thậm chí vì vậy mà đài phát thanh sập tiệm ! Không có lý do gì, bỗng nhiên bây giờ họ lại ăn ý với nhau.

- Em chỉ băn khoăn có một điều. - Tidou phát biểu thành lình. Hắn yên lặng một lúc, và tất cả mọi người đều nhận thấy sự nghiêm trọng trong giọng hắn.

- Điều khẩn cấp nhất hiện nay là phải làm cái gì để kiếm cho được Guille. Đó mới là điều quan trọng nhất. Mấy cậu có đồng ý không ?

Cả bọn há miệng định trả lời là chúng hoàn toàn đồng ý, thì một giọng nói cất lên phía sau lưng chúng:

- ĐỒNG Ý, CHỚ SAO KHÔNG !!!

Mấy người bạn quay phắt người lại. Chúng không thể tin vào mắt mình.

Ai vừa nói câu đó ? Ai đang đứng trước mặt chúng, bằng xương bằng thịt, đang làm bộ võ đầu Kafi một cách hờ hững ? Chính hẳn, Guille !

- Trước tiên, cả không gian lặng như tờ. Ai nấy đều sững sờ. Rồi, đột nhiên, não động không thể tưởng ! Kẻ sống sót trở về chìm lìm dưới đám bạn. Cho đến khi hẳn lớn tiếng xin tha, bọn chúng mới buông vòng tay và nói được những câu có nghĩa.

- Con Kafi đã trở thành ngu ngốc rồi ! - Gnafron la lên. - Lẽ ra nó phải báo chớ...

Dĩ nhiên ! - Guille nói. - Nhưng tớ đã ra dấu cho nó im... Sao ? Mấy cậu giật mình chớ ?... Đừng chối nghe !

- Lần sau cậu không được làm như vậy nữa,

Mady giả bộ tức giận. - đầu gối của tớ còn run nè ! - Rồi cô nói tiếp, giọng nghiêm trang. - Lẽ ra cậu phải báo cho má cậu biết trước tiên, bà đang lo, vì bọn tớ đã thú nhận hết.

- Bà biết rồi... Tớ có tạt về nhà... Mấy cậu có giận tớ lắm không ?

- Giận lắm chớ! - Fournel la lên. - Bằng chứng là tôi mời tất cả bọn cậu ăn mừng ở quán Jean. 12 giờ rưỡi rồi. Tôi đói gần chết. Bộ mấy cậu không cảm thấy gì sao ?

Tất cả nhận lời mời mọi cách hào hứng, chỉ có Guille là hơi rầu rĩ, cuối cùng hẳn nói thẳng ra:

- Tớ đã cố gắng xoay sở nhưng tớ chỉ là một thằng vụng về. - Hẳn đặt cái túi dết lên bàn.

Tớ cũng chẳng đem về nổi một bằng cứ nào để kết tội hai thằng bợm đó ! Tụi nó vẫn cứ tự do đi lại như không. Còn mình chẳng tiến thêm được một chút nào cả !

Tới tiệm, họ chọn một góc kín đáo. Và Guille kể hết cuộc phiêu lưu của mình. Hẳn kể cho đến đoạn hẳn bị bắt quả tang đang thò tay vào túi

xách.

- Đúng là bị chộp khi đang thò tay vào túi. - Gnafron nhận xét.

- Rồi sao nữa ?... - Mấy tên kia nôn nóng hỏi.

Guille nuốt vội một lá xà lách rồi nói:

- Bọn họ đứng đó, trong khung cửa, đăm đăm nhìn tớ, còn tớ thì đang ngồi xồm, cái máy ghi âm trên tay... Thiệt chẳng dễ chịu chút nào. Mấy cậu cứ tin tớ !

Tất nhiên là ai cũng tin. Ai nấy đều dán mắt vào miệng hắn, muốn nĩa giờ cao !

- Trong thực tế thì không lâu đâu, nhưng tớ có cảm tưởng là nó kéo dài hàng giờ... Phải nói là họ thích kéo dài như vậy ! Bọn họ mỉm cười một cách mỉa mai. Tớ hiểu ngay là họ muốn nói: "Này thằng nhóc, mày đã bị tóm như một con chuột rồi! Nếu mày muốn tránh bọn tao, chỉ còn một cách nhảy qua cửa sổ !". A ! Tớ không biết là tớ có muốn chọn cách đó không, nhưng tớ không kịp nghĩ, đó là một phản xạ, tớ quay ngoắt về phía cửa kiếng và dùng hết sức đập bể kiếng.

- Rồi cậu nhảy sao ? - Mady la lên.

- Không. Cậu yên tâm. Họ nhảy xổ vào tớ.

- Nhưng dù họ không nắm tớ thì tớ cũng không nhảy đâu. Thay vào đó... tớ liệng cái máy ghi âm ra ngoài. Làm như thế nó có thể thay đổi được điều gì !

- Hắn nhún vai, tự cười mình một cách cay đắng.

- Dưới mắt của hai... tên bợm đó, thì nó cũng mang chừng đó ý nghĩa: cuộc nói chuyện của chúng đã được xoá sạch...

- Chưa chắc đâu, - Bistèque chen vào. - có thể lượm lại nó ở đâu đó...

- Cậu nói "ở đâu đó" ở giữa khoảng đường dài dằng dặc giữa Dijon và Paris ? Cậu không thấy là tớ hoàn toàn mất ý niệm về thời gian sao ? Hơn nữa, với tốc độ của chuyến tàu, thì cái tang vật ngon lành của chúng ta chắc phải tan ra hàng ngàn mảnh hoặc còn tệ hơn nữa..

- Tệ hơn nữa ? Phải. Bây giờ tớ nhớ lại rồi. Tớ có thể nói chắc là vào lúc tớ mở được cửa sổ thì con tàu đang chạy qua cầu... Nói cách khác, thì

"tang vật" đang nằm dưới đáy sông. Nếu cá biết nghe băng ghi âm thì bây giờ chỉ có bọn cá biết được chìa khoá của vụ bí ẩn này !

Tidou ngắt lời:

- Nhưng không còn gì bí ẩn nữa, cậu nghe chưa ? Cậu coi bọn tớ là cái gì ? Cậu cho là bọn tớ ngồi cắn móng tay trong khi cậu chu du đây đó à ?

- Cậu nói cái gì? - Guille gầm lên. - Mấy cậu biết mà không chịu nói với tớ à ?

Hắn la to đến nỗi mấy người khách ở bàn bên cạnh ngược mắt nhìn hắn. Tidou vội hạ thấp giọng:

- Cậu kể hết đi, rồi bọn tớ kể cho nghe !

- Đừng hòng ! Mấy cậu kể trước ! Hơn nữa tớ đã măm được miếng nào đâu. Bây giờ đến phiên cậu kể, còn tớ thì măm ! Chút nữa tớ kể tiếp cho.

Ngay sau đó là một cuộc cãi lộn ngắn, được Fournel kết thúc bằng cách kể lại những gì họ đã khám phá ra.

- Còn bây giờ - Mady lên tiếng. - cậu kể tiếp coi làm sao cậu thoát ?

- Bằng cách xoàng xĩnh như trên đời. Đúng lúc tớ vừa liệng cái máy ra ngoài, và hai tên bộm nhảy xổ vào người...

- Giống thơ quá. - Gnafron la lên. - Cậu...

Tidou bịt miệng hắn lại bằng cái khăn ăn.

- Đúng lúc đó - Guille kể tiếp. - người soát vé xuất hiện ! Lập tức, hai tên kia làm ra vẻ thông dong nhàn hạ lắm. Chúng đưa vé ra...

- Còn cậu ?

- Tớ có cái vé quái quỷ nào đâu. Tớ lúng búng: "Xin lỗi, tôi để hành lý đằng kia..." Rồi tớ đi ra, ông đi theo, lúc đó tớ mới giải thích là tớ tới ga trễ, nên tớ nhảy vội lên tàu đúng lúc nó chuyển bánh, cho nên, ơ, vé tàu tớ hông có mua kịp...

- Rồi sao ?

- Rồi ông biểu tớ đưa coi giấy tờ, hỏi tớ có tiền mua vé phạt không. Tớ lôi hết mớ tiền trong con heo đất ra ! Thiếu 5 xu ! Ông đành tặng tớ vậy. Xin cảm ơn ông soát vé ! Rồi khi ông vừa quay lưng đi thì tớ chuồn lẹ qua toa khác, càng xa hai thằng cha bất lương càng tốt. Tới Paris, tớ cũng chẳng

tìm cách để gặp lại bọn chúng làm gì, phải không ? Tớ chỉ nghĩ tới một chuyện : báo cho mấy cậu, báo cho ba má tớ và chui về tổ ấm !

- Nhưng cậu đâu còn xu nào ?

- Tốt lắm, Gnafron ! Tớ thấy là cậu cũng chịu khó lắng nghe ! Tớ đã đi quỳn tiền mấy người qua đường, phải hơn một giờ tớ mới kiếm được đồng 5 franc. Tớ thả đồng bạc này vào máy điện thoại, rồi tớ quay số: chẳng ai thèm trả lời cả. Rồi thì khi tớ gác máy, đồng tiền không chịu rút ra nữa ! Tớ muốn phát khóc lên !

- Rồi sao nữa ? - Tidou hỏi.

- Rồi hết. Tớ đi vòng vòng quanh cái chỗ hắc ám đó. Vào lúc 5 giờ sáng, tớ xin thừa với cậu quang cảnh sân ga không vui chút nào đâu!... Rồi bỗng nhiên tớ chợt nhớ ra... Eric.

- Eric ? Anh chàng phóng viên của tờ Tia Chớp hả ?

- Phải!... Tớ phải đi bộ hết nguyên thành phố Paris để kiếm ảnh. Tớ bỏ qua cho mấy cậu một số chi tiết, nhưng tới 9 giờ 30 tớ mới gặp được Eric và có tiền mua vé về đây... À, Eric có gởi lời thăm mấy cậu.

- Nhân tiện - Tidou nói - tớ báo luôn là thằng em họ Sébastien cũng đang đợi tin cậu đó. Bọn tớ có hứa sẽ gọi cho hăn ngay.

- Để tớ đi cho. - Guille vừa nói vừa đứng dậy ngay lập tức.

- Vào đúng lúc đó, Tondu nãy giờ có vẻ lơ đãng, thúc nhẹ cùi chỏ vào Tidou, thì thào:

- Nè, nãy giờ thằng cha kia đang lắng tai theo dõi bọn mình đó. - Hăn vừa rĩ vào tai Tidou, vừa chỉ một người đàn ông cao gầy chừng 30 tuổi đang ngồi một mình ở một cái bàn cách chúng không xa. Y đứng dậy ngay khi Guille đi khuất sau cầu thang dẫn đến phòng điện thoại.

- Hăn đi theo Guille ! - Tidou nói.

- Có lẽ hăn nói hơi to, bởi vì người kia bỗng quẹo về quầy hàng, đặt lên đó một tờ giấy bạc.

Rồi không chờ thối lại, y vội vã bỏ đi.

Tidou phóng ra ngoài via hè quá chậm. Gã kia đã khuất dạng trên một chiếc mô tô bự.

Hăn trở về, tiu nghỉu:

- Bọn mình méo mó nghề nghiệp rồi ! Fournel cười lớn. - ở đâu cũng thấy gián điệp cả.

- Phải rồi, anh em mình căng thẳng quá. - Mady thừa nhận. – Điều cần thiết bây giờ là nghỉ ngơi một chút.

Và ăn nhiều một chút. - Fournel nói thêm.

Bảy

Mặt đối mặt

Với cả bọn, buổi chiều kế tiếp là buổi chiều nghỉ ngơi. Chỉ có Fournel cần cù với công việc, đã phát sóng một chương trình ngắn, hứa hẹn với thính giả sẽ làm quà cho họ một buổi tường thuật sinh động về một cuộc phiêu lưu mới.

Tidou không tán đồng cách "bán da trước khi giết được gấu" này.

- Coi chừng bọn mình lại gặp chuyện không may. Hẳn tuyên bố khi gặp mặt nhau vào buổi sáng.

Ngược lại là khác. Nếu l tôi làm vậy là để thúc đẩy mọi việc tiến triển nhanh hơn. Mấy em không thấy chuyện này kéo dài quá lâu rồi sao ?

- Có chớ ! - Guille kêu lớn. Hẳn vừa bước vào studio cuối cùng, còn đang thờ hồn hển.

- Không phải chỉ có bọn mình thấy lâu đâu. - Hẳn nói thêm.

Trả lời câu hỏi của 10 bạn, hẳn đáp là lão bắt lương Gourgeval mới gọi điện cho hẳn cách đây một giờ để nhắc nhở hẳn là chỉ còn 5 ngày nữa hết hạn ! Nếu lúc đó mà lão vẫn chưa nhận được tiền thì lão bắt buộc phải - đúng y lời của lão - "trình nội vụ ra trước toà án".

- Trong 5 ngày nữa mọi việc sẽ được giải quyết ! - Fournel khẳng định.

- Làm sao anh dám chắc như vậy ? - Tondu nói.

Fournel mỉm cười:

- Đơn giản là tối qua khi các em đang mơ những giấc mơ đẹp, tôi đã gọi điện cho đám cộng sự cũ. Trong vòng 2 giờ nữa họ sẽ có mặt đầy đủ ở đây, trong đó có cả thằng "Hung thần" bằng xương bằng thịt.

- Hoan hô. - Gnafron lên tiếng. - Nhưng anh làm cách nào để thuyết phục họ lẹ vậ ?

- Bằng cách nói láo chút thôi. Tôi bảo họ là Guille đã mất tích và họ hiểu đây không phải là chuyện đùa nữa. Họ không phải là những người nghiêm túc, nhưng cũng không đến nỗi là những con quái vật.

Vào đúng giờ đã định, nhiều bước chân làm rung chuyển cầu thang. Tất cả đều đứng dậy bước tới lỗ cửa sập để đón khách. Tất cả, trừ Guille, bởi vì hắn bị coi là mất tích, và Kafi: họ quyết định chỉ nhờ tới nó khi cực kỳ cần thiết. Hai nhân vật này núp ở tầng dưới.

Chỉ có ba người khách. Fournel lần lượt giới thiệu.

Alain, cao lớn, cùng tuổi với anh, thái độ lúng túng như một thiếu niên mới lớn. Christian, nhỏ thó, tóc nâu, ăn bận theo một vá víu của ca sĩ bụi đời. Catherine, một cô gái đầy đà, tóc vàng hoe. Fournel tỏ ra rất bối rối khi cô gái lộ gắng, và nựng má anh bằng hai cái búng tay giòn giã, chắc giữa họ có một cái gì hơn là tình bạn.

- Tốt lắm. - Tidou lên tiếng để anh đỡ ngỡ ngàng - Mấy anh em mình hãy ngồi đây chờ mấy người kia, mong họ đừng đến trễ quá.

Hắn nói chưa dứt câu, đã nghe có tiếng bước chân nơi cầu thang.

- Ái chà, Jojo. - Tên ca sĩ bụi đời ré lên khi một thanh niên mặt mày u ám xuất hiện. - Cậu không muốn tới hả ? Chính cậu là tên tội phạm, thú nhận đi !

Fournel can thiệp ngay:

- Nè Christian, ai cũng rành cậu lắm rồi. Làm ơn tha giùm đi, được không ?

Mấy người bạn sững sờ khi nghe anh nói bằng một giọng sắc như dao, chưa bao giờ chúng thấy anh như vậy.

"Georges", - Fournel giới thiệu, nhìn thẳng vào mắt người mới đến.

Và như vậy tất cả mọi người đều ngồi xuống. "Bên nguyên" ngồi về một phía bàn, "những kẻ tình nghi" ngồi về phía bên kia, còn một ghế trống.

Fournel không nói một tiếng. Mấy người bạn cũng vậy. Họ đã nhất trí chỉ mở miệng khi đầy đủ mọi người. Trong khi chờ đợi, cứ lặng lẽ quan sát cho kỹ, biết đâu không có ích... Catherine phá tan sự im lặng trước tiên:

- Hoan hô, xin có lời khen ! Tôi thú thật là mới đầu tôi cũng tẩy chay d0ài phát thanh Gà Giò, nhưng sau đó thì xin giở mũ chào. Quý vị rất có năng lực, nhất là Guille. Câu chuyện kể nhiều kỳ của cậu ta...

- Xin cảm ơn thay cho hẳn. - Fournel cắt ngang bằng một giọng cay chua. - Tôi sẽ chuyển lời khen tới hẳn... nếu có một ngày nào tìm được hẳn.

- Tôi cũng vậy, - Alain tuyên bố. - mấy người đã thành công trong lúc họa này...

- Thôi tốp lại đi, hai ông bà nội! - Christian ré lên. - Tiết mục bết đít hay dữ ! Chẳng qua ông bà sợ người ta buộc tội ! xì. ì. ì...! Mấy người làm tôi ớn tận cổ đây.

Catherine và Alain phản đối kịch liệt nhưng Christian lớn hơn. Fournel cùng bọn trẻ ráng hết sức không can thiệp. Chỉ có anh chàng Georges với bộ mặt đưa đám là không nhúc nhích như thể anh ta đang ở trên một hành tinh khác.

Im lặng trở lại, nhưng lần này còn tệ hơn. Hầu như không chịu đựng nổi. Người bồn chồn nhất có lẽ là Catherine.

Nửa giờ đồng hồ trôi qua, Christian đứng dậy:

- Được rồi, không việc gì phải ăn tiệc nửa đêm ở đây. Ai tới chậm, người đó có lỗi. Kết luận được rồi...

Catherine nhảy phắt lên:

- Anh câm miệng lại ! Anh không có quyền.

Cô nói với mấy người kia, nước mắt lưng tròng:

- Ai ở đây cũng đều biết Jean Marie luôn luôn tới trễ. Đó là một con người mơ mộng, có thể anh nhầm giờ, thậm chí nhầm ngày !...

Cô nhìn thẳng vào mắt Fournel:

- Hồi đó, anh là người đầu tiên than thở về cái tính lơ đãng của Jean Marie, và., dù anh không thích, thì đó cũng là người vô hại nhất trong ê kíp bọn mình. Anh không làm hại được cả một con ruồi ! Anh không thể âm mưu một điều gì... vì ghen đâu !

Năm người bạn càng lúc càng cảm thấy bứt rứt. Chúng không thể nào ngờ "phiên toà" này lại đi theo một chiều hướng đầy kích động như vậy. Chúng có cảm tưởng hết sức khó chịu như đang chứng kiến một cuộc cãi lộn không ăn nhập gì đến chúng.

Cuối cùng Fournel quay về phía bọn chúng, đưa mắt hỏi có nên lật "con bồi tây" dù còn vắng Jean Marie hay không. Năm đứa liền bật đèn

xanh cho anh ngay.

- Được rồi, nghe đây. - Fournel bắt đầu

Và anh kể hết, từ lúc tên "hung thần" xuất hiện cho đến khi Guille mất tích.

Sau đó, anh cho thêm chi tiết vô cái giường của Guille, Sébastien và đưa cái găng len màu đen ra.

Christian lại nhảy dựng lên:

- Á, cái găng này hả, thôi   khỏi nói, tôi biết của ai !

Mọi người đều nhìn y, chờ đợi.

- Tôi biết nhưng đừng hòng tôi nói ra. Tôi có phải là thằng điếm chỉ đâu. – Rồi y phá ra cười.

Y ba xạo hay là nói thiệt ? Fournel có vẻ cóc cần, anh tuyên bố:

- Không ai hỏi đâu. Có cách còn tốt hơn nhiều...

Anh giải thích:

- Bọn tôi cứ mong là người có lỗi sẽ tự thú và cố hết sức tránh những biện pháp có thể xúc phạm... nhưng cứ tình thế như vậy, và thời gian mất quá nhiều... Bistèque, đem con Kafi lên đây !

Bistèque đứng dậy. Nhưng Fournel giữ hãm lại và nói với mọi người:

- Không ai ân hận chớ ? Vẫn còn kịp đó...

- Cóc có ân hận gì hết ! - Christian lại ré lên như thể chỉ mình y có liên quan.

Vậy là Fournel ra hiệu cho Bistèque bước đi.

Trong suốt thời gian hãm băng qua rằm thượng, bước xuống cầu thang, cuộc đối đầu thật là kinh khủng. Tuy nhiên ai nấy đều giữ thái độ như cũ: Christian vẫn giữ vẻ xù lông nhím và tự tin một cách giả tạo, Catherine khốn khổ, Alain như ngồi trên đồng lửa, và Georges tê cóng trong những ý nghĩ âm đạ của mình.

Đột nhiên có tiếng chân rất gấp trên cầu thang và giọng Bistèque la lên:

- Kafi mất tiêu rồi ! Kafi mất tiêu rồi !

Fournel và Tidou nhảy xổ về phía hãm:

- Còn Guille ?

Bistèque cụp mắt xuống:

- Mắt tích luôn.

Hắn nói chưa dứt lời thì có tiếng những bước chân khác vang lên dưới cầu thang, ai nấy đều cứng người lại. Ngay cả tên Christian. Có vẻ như câu châm chọc y sắp phóng ra bỗng ngừng ngang cuống họng.

- Ai tới đây ? Guille ? Kafi ? Hay Jean Marie ?

Đầy lo âu, Tidou, Bistèque và Fournel chạy đến cửa sập...

Người họ thấy không phải là Guille, không phải Jean Marie, cũng không phải là Kafi... mà là một cô bé khoảng 12 tuổi. Cô bé đã kêu lên một tiếng khi thấy một đồng người hiện ra trên đầu mình. Còn họ, họ kinh ngạc đến nỗi cứ đứng há hốc mồm. Và con bé là người đầu tiên lên tiếng:

- Em tên là Julie. Em rất hâm mộ đài phát thanh 6, có phải đây là đài phát thanh không ?

Giọng nói của cô bé trong trẻo, rất hợp với gương mặt non nớt và hai bím tóc nhỏ xíu.

- Phải, - Tidou nói. - nhưng em...

Nó ngắt lời hắn:

- Em lên được không ?

- Được chớ, nhưng...

Nó cũng không đợi dứt câu và chững chạc bước lên những nấc thang cuối cùng để đặt chân lên rầm thượng. Nó không ngạc nhiên gì cho lắm khi trước mặt mình còn thêm 6 người nữa, trong đó có hai cô gái.

- Xin chào. - Nó nói với một vẻ tự nhiên rất dễ thương, rồi nó lặp lại. - Em tên là Julie, em rất hâm mộ Đài phát thanh 6.

Mắt nó dừng lại ở Mady:

- Chị Mady ! Em muốn gặp chị chút. Em thích nghe chị lắm! Lớn lên em sẽ làm nghề phát thanh.

Fournel định nói nó là họ đang bận và mời nó hôm khác tới, thì con bé đã thốt:

- Em có cái này cho chị đây.

Nó đưa cho cô thấy chiếc cặp học trò nó đang xách ở bên tay phải. Nhưng nó chưa vội mở ra mà giải thích trước đã.

- Ba em là tài xế xe tải. Nhưng không phải ông tìm được cái này đâu !
Tất cả mọi người đều ngạc nhiên. Mady hỏi:

- Tìm được cái gì ?

Nó không thèm trả lời cô mà lại tuyên bố một cách hãnh diện:

- Chúng em tìm thấy, - Rồi nó nói tiếp, giọng rầu rĩ. - nó hư hết rồi !

Nhưng cái băng cát xét thì còn...

Cả sáu cái miệng đều thốt lên một lượt:

- BĂNG CÁT XÉT !

Cô bé bình tĩnh đặt chiếc cặp lên ghế và lôi ra một cái máy ghi âm cũ đã bể nát, không còn xài được nữa.

Mady chụp lấy cái máy, hỏi: Em tìm thấy ở đâu ?

- Thì em nói rồi mà: trong xe tải của ba em.

- Trong xe tải ?

- Dạ phải. Trong cái rờ mọc. - Cô bé trả lời bằng giọng hãnh diện.

Tidou xen vào:

- Ba em là tài xế vận tải đường dài và em đã tìm thấy cái máy này khi ông từ Paris trở về phải không ?

- Dạ phải.

- Ba chạy trên xa lộ phải không ?

- Chắc vậy.

- Rồi! - Gnafron la lên. - Khi thằng Guille liệng cái máy qua cửa sổ thì xe lửa không có chạy qua cầu bắc qua sông, mà là trên một xa lộ. Cái máy đã rơi xuống chiếc xe tải chạy dưới kia !

Việc này vừa hiển nhiên vừa như là phép lạ !

- Nhưng làm sao em biết cái máy của bọn tôi ?

Đứa nhỏ có vẻ bối rối. Mady vừa lấy cái băng ra khỏi máy đã trả lời thay cho nó:

- Bởi vì nó đã nghe thử và nhận ra giọng của tớ. Phải không cưng.

Đứa bé gật đầu, mặt đỏ lên:

- Em làm vậy là phải lắm. - Mady trấn an nó.

- Giọng của cậu à ? - Tidou hỏi.

- Phải. - Mady nói. - Hôm Guille đi, hã đã lấy cái máy có sẵn băng ghi chương trình của tớ.

"Chúng ta hãy làm món ăn ngon", - cô bé nói. - đây là chương trình phát thanh dạy làm bánh ga tô hạnh nhân. Nhưng mặt bên kia ghi toàn tiếng máy ông nào đó. Nghe hổng hay gì hết.

Rồi nó nói luôn một mạch, rất tự nhiên:

- Em rất muốn ở lại đây chơi, nhưng má em đang chờ ở dưới.

- Em có số điện thoại ở đây chớ ? - Mady hỏi.

- Dạ có.

- Vậy tuần sau gọi điện cho chị nghe. Chị phải cảm ơn em mới được... Chị nghĩ là em đã giúp chị rất nhiều. Thôi chào nha Julie.

- Chào chị. - Cô bé đáp rồi biến nhanh như khi nó tới.

- Còn thằng Guille và con Kafi tính sao bây giờ ? - Bistèque hỏi.

- Nghe băng cái đã, chúng ta sẽ biết hướng hành động. - Tidou trả lời.

Và liền sau đó, hã đặt băng vào cái máy ghi âm của studio, nhấn nút.

TÁM

Lột mặt nạ tên "hung thần"

Mọi người đều ngồi sững ra nghe.

Đầu tiên là những tiếng động hỗn loạn, rồi ngay sau đó là giọng Guille. Nghe xa vắng và trống rỗng, nhưng vẫn còn nghe được: "Xin ông làm ơn!".

Tiếng bước chân, rồi:

"Đưa giùm cái ông đằng kia... Cái ông mặc áo măng tô đó..."

Lại tiếng bước chân, rồi tiếng ồn... rồi, thỉnh thoảng tiếng còi tàu quen thuộc trong tất cả các sân ga nước Pháp, rồi tiếng loa phóng thanh:

"Chuyến tàu nhanh 1054 từ Nice đi Paris đang tiến vào sân ga số 3, đường F. Xin hành khách vui lòng tránh xa..."

Lại tiếng ồn đình tai nhức óc.

- Tàu tới! - Gnafron bình luận.

Năm phút tiếp theo, không ai nghe một tiếng nói nào. Đối với bọn trẻ, 5 phút này dài như một thế kỷ: Lỡ cái máy ghi âm không ghi được nữa thì sao ?

Nhưng thỉnh thoảng:

- Vô đây đi, - giọng người đàn ông. - buồng này vắng.

Giọng gã "luật sư": ông có tin là mấy thằng thò lò mũi xanh đó đào ra được 100 "xì" không?"

Giọng Gourageval: "Tôi mong vậy!... Còn về phần thằng cha Saint-Clain thì chắc cú rồi".

- Saint-Clain ? - Fournel kêu lên. - Nhà văn mới nổi à ?! Bọn này...

Nhưng anh ngừng lại vì Gourageval đã nói tiếp:

- "Chơi" vậy cũng công bằng thôi, tao nghĩ tài năng như tao mà chỉ có lèo tèo mấy trăm độc giả trong lúc thằng đó giàu bạc triệu.

Gã "luật sư": "Cú này ngon ăn đó!"

Gourageval: "Còn phải nói ! Nhưng lần này không phải tụi con nít nữa đâu. Phải chơi thiệt kỹ"

Gã "luật sư": "Chưa chắc lần này đã may như trước".

Gourgeval: "Mày muốn nói chuyện đặt máy đó hả ? Ừ, đâu phải dễ gì mà gặp ngay một thằng ngốc, sẵn sàng phục vụ mình hết cỡ... Tao cứ nhớ lại chuyện cái thằng khờ đó đã nghe theo lời tao để như ăn cơm sườn..."

Gã "luật sư": "Ông nói nó xưng tên là gì".

Gourgeval (phá ra cười): "Tên hung thần !... Trời đất ơi..."

Gã "luật sư": "Sao tôi cứ sợ nó xì ra quá, nếu nó biết được chuyện mình làm, và nó là đồng lõa.

Gourgeval: "Mày đừng lo, tao biết cách bịt miệng nó ! Còn nếu tệ hơn..."

Gã "luật sư": "Tệ hơn thì sao ?"

Gourgeval: "Đến nước cuối cùng thì còn thằng Môta cô hồn đó. Ừ tao cũng không khoái nhờ nó đâu. Lý lịch nó đen thui. Nhưng dù sao nó cũng có nghề".

Gã "luật sư": "Thằng này có một cái động ở đảo Râu, ngon thiệt ! Ai ngờ được cái quán con nhà lành như vậy..."

Nhưng không cần nghe thêm nữa. Tên "hung thần" là người đầu tiên lên tiếng, khi Tidou tắt máy.

Không phải là Christian, gã "ca sĩ" bụi đời hay gây gổ. Không phải Georges, gã u ám. Cũng không phải là Jean-Marie, tới giờ vẫn vắng mặt, hay là Catherine, cô bồ của y... Đó là Alain, kẻ rụt rè nhút trong bọn, gã đàn ông vụng về như một đứa con nít to xác.

Mọi người đều nhìn y sững sờ. Y nói ấp úng từng tiếng:

- Mấy người nghe rồi, bây giờ tôi nói, mấy người phải tin tôi đây: tôi không có ý hại ai hết ! Tôi chỉ muốn trả thù vì bị đuổi ra khỏi đài thoi. Đúng, tôi chỉ muốn hù mấy người một chút. Chỉ thọc gậy bánh xe một chút thoi... Mấy cú điện thoại cũng tôi, tấm bảng hiệu, cũng tôi. Cột ăng ten cũng tôi luôn.

- Cột ăng ten ? Fournel giựt mình - Ngay trong ngày gió lớn đó hả ?

Alain gật đầu:

- Tôi biết, tôi biết... Tôi đã quậy như một thằng con nít mất dạy ! Lẽ ra nên nằm yên ở nhà, thì tôi lại tới quậy tùm lum đóng băng đĩa...

- Đó chưa phải là việc nghiêm trọng nhứt.

- Đúng... mọi chuyện bỗng chuyển qua một hướng tồi tệ.

Tất cả mọi người chăm bẵm vào miệng y. Ai nấy đều biết đây là giờ phút vén màn bí mật. Nhưng Tidou đã xen vào:

- Anh làm ơn lẹ lẹ giùm, vì Guille và Kafi đang gặp nguy hiểm... trừ phi anh còn biết nhiều hơn nữa...

- Phải, tôi còn biết nhiều chuyện hơn, nhứt là từ khi nghe được cái băng này.

Y chỉ máy ghi âm rồi nói tiếp:

- Tôi có xe hơi. Nếu quý vị muốn, tôi sẽ dẫn hết thảy tới chỗ Guille và Kafi đang bị nhốt. À, xin hỏi, thằng nhỏ có về đây phải không ? Nếu thì cái băng này...

- Chính cậu phải giải thích, không phải bọn tôi. - Fournel cắt ngay bằng giọng rất sẵng. - Bọn tôi mới là người đặt câu hỏi. Còn bây giờ, xe cậu chở được mấy người ?

- À... à... Năm. Nếu chịu ngồi chật một chút.

**

Chiếc xe 4L của Alain chật cứng. Phía trước Fournel và Alain cầm lái. Băng sau: Tidou Tondu và Bistèque. Mady và Gnafron ở lại hẻm Fernet. Chúng không được rời khỏi rầm thương cho đến khi bọn bạn trở về.

Ra khỏi khu Lyon cũ, chiếc xe lướt dọc con sông Saône, hướng về phía Bắc. Vừa lái, Alain vừa nói.

- Tối 30 tháng 1, tôi lên vô studio. Đúng lúc vừa đi ra, tôi đụng đầu lão Gourgeval. Nói đúng hơn, tôi đụng một thằng cha tôi không hề biết tên nhưng lão cũng bối rối không thua gì tôi. Lão đang cầm trên tay một chìa khoá vạn năng nên lão khó lòng làm bộ tình cờ tới đây thôi. Lão cũng chẳng cần quanh co làm gì: "Cám ơn đã mở đường giùm". Lão làm như tôi là đồng lõa. Lẽ ra tôi phải phản đối, lấy cớ bất cứ chuyện gì chớ. Nhưng đầu óc tôi đặc cứng hà.

Tôi thú thiệt với lão tôi tới đây làm gì. Lão cười khoái trá lắm. Tôi hỏi lão: "Còn ông". Lão nói lão tới đây đòi cuốn sách có tựa là "Coi chừng Guru". Lão hỏi tôi có thấy không. Tôi trả lời là không. Rồi vì bối rối quá,

tôi bằng lòng theo lão lên rằm thượng kiểm cuốn sách. Rồi tôi lờ quờ làm rớt cái găng...

Làm sao cậu thấy cuốn sách đó được, nó đang ở nhà tớ mà ! - Fournel nói.

Alain kể tiếp:

- Tôi hỏi lão cuốn sách đó ra sao. Tại sao lão lại cần dữ vậy. Rồi lão trả lời là lão cũng có một mối thù với cậu, và lão muốn chơi cậu một võ đích đáng.

- Một võ đích đáng ? - Tidou kêu lên.

- Lão nói vậy đó. Rồi tôi cũng tin vậy. Khi lão rủ tôi tham gia võ vụ này, tôi quá khờ khạo nên chịu liền. Việc của tôi là lên vô phòng Guille, đặt một cái radiô đặc biệt...

- Một radiô đặc biệt ? - Tidou ngạc nhiên kêu lên.

Fournel giải thích:

- Thông thường, để học bài trong khi ngủ, người ta xài máy ghi âm cứ lặp đi lặp lại không chán cho đến khi sáng hôm sau người đã nhập tâm. Chỉ cần đeo trên tai một ống nghe nhỏ được chế tạo cho việc đó.

Gourgeval có một cái máy như vậy. Nhưng không thể dùng theo kiểu đó, và cứ mỗi tối lại tới nhà Guille thay băng !... lại càng không thể gắn vào tai nó một ống nghe mà không cho nó biết. Không, trong trường hợp đặc biệt này...

- Đặc biệt ? - Bistèque nhắc lại một cách mỉa mai.

Alain nối lời:

- Trong trường hợp này, tốt hơn là nên xài một cái máy phát để từ xa chuyển "bài học" tới cái radiô nhỏ giấu dưới giường.

- Còn cái ống nghe thì sao ? - Tidou hỏi.

- Đúng vậy. Tới đây thì có bàn tay của cha "luật sư". Hẳn đâu có "luật sư" gì hơn tôi ! Thằng chả là kỹ sư điện tử. Chả đã chế ra một cái máy chuyển âm thanh bước sóng thường thành... sóng siêu âm. Đó không phải là từ chính xác, nhưng tôi quên rồi. Những "sóng siêu âm" này có thể chuyễn vào tai và có thể đi qua...

- Một cái nệm, chẳng hạn ! - Tondu nói tiếp.

- Đúng vậy.

- Làm những trò ruồi bu! - Tidou hậm hực lên tiếng.

- Cậu phải tin tôi, - Alain bỗng nói bằng một giọng nghiêm trang. - tôi không bao giờ chịu làm việc đó, nếu biết được ý đồ đen tối của lão Gorgeval. Lão nói lão chỉ muốn "phá" câu chuyện nhiều kỳ của Guille cho vui thôi... Chưa bao giờ lão nói tới chuyện tống tiền ! Cậu có tin tôi không Fournel ?

- Tớ tin cậu.

- Bọn em tin anh. - Tidou nói. - Nhưng bằng cách nào mà anh vô được phòng Guille ?

- Ồ, dễ hơn người ta tưởng rất nhiều. Gorgeval cho biết là chiều nào thằng nhỏ cũng vắng, tôi chỉ giả làm người ghi công tơ điện...

- Vậy còn khi tới lấy máy ? - Bistèque hỏi ?

- À, người ghi điện biến thành người sửa ống nước.

Anh thắng xe lại. Đảo Râu hiện ra giữa sông Saône. Khác với Lyon, nó phủ đầy tuyết và nhìn từ đây, với những ngọn cây trắng xoá, những ngôi nhà trung lưu và những bức tường đá cao có kính, nó tựa như một ngôi làng thanh bình của một thời đại khác.

- Mình đừng ở đây, - Alain nói. - nếu không, dễ bị lộ lắm.

Họ đi bộ về phía cái quán, Alain nói tiếp:

- Thằng Môta mới liên lạc với tôi bằng điện thoại. Thời gian sau này Gorgeval đã giao cho nó nhiệm vụ "canh me" mấy người.

- À, ra hần ! - Tondu kêu lên. - Chính là thằng trong tiệm ăn.

Alain kết thúc câu chuyện:

- Nhờ hần, lão ta biết buổi họp bữa nay của bọn mình và vai trò của Kafi. Lão ta biểu tôi đừng tiết lộ chuyện gì và đừng sợ. Lão sẽ bắt cóc con chó cho.

Tidou nhìn anh ta bằng một cái nhìn dữ dội khiến anh ta phải quay đi chỗ khác:

- Cũng may, nhờ cái băng cát xét mà mình tới được đây. Thằng Môta giấu cái động của nó kỹ lắm.

**

Họ càng thận trọng hơn vì hòn đảo cực kỳ yên lặng. Không thấy một bóng xe hay người bộ hành nào. Ở khắp mọi nơi: Tuyết!

Nếu tôi còn nhớ rõ, - Alain đi trước, nói. - cái quán này nằm ở đầu đường, sau khúc quanh kia...

Họ tiến tới, không nói một lời, càng lúc càng căng thẳng, tim đập thành thịch. Cách quán chừng một thước, Alain ra dấu, mọi người ngừng lại. Anh bước thêm một bước, thò đầu vào và rất bất ngờ, anh kêu lên:

- Coi !

Tất cả phóng về phía trước, và tất cả đều dừng lại: đậu trước quán là một chiếc xe ca và một chiếc xe cảnh sát!

- Trời đất ! - Bistèque nói. - Tớ...

Nhưng hẳn không kịp nói dứt câu. Cánh cửa lớn vụt mở. Bốn người đàn ông đi ra: hai cảnh sát mặc đồng phục kèm sát hai tên bị còng. Một trong hai tên sau này là Môta.

Năm người bạn của chúng ta tiến về phía cảnh sát.

- Hố là ! - Một ông cảnh sát kêu lên. - Mấy anh đi đâu ?

- Mấy anh là ai ? - Người cảnh sát kia hỏi.

- Bạn của Guille và Kafi. - Fournel vội la lên.

- Cái gì Ka ?...

- Kafi !!! - Tidou kêu to.

Hẳn không trả lời ông cảnh sát, hẳn vừa nghe tiếng con chó sủa ! Kafi phóng ra khỏi cửa. Dưới cú phóng này mà Tidou không té, đó là nhờ hẳn đã chuẩn bị. Hẳn đón lấy con chó đang đứng thẳng trên hai chân sau:

- Kể hết cho tao coi, Kafi... Kể hết cho tao !

Con chó rág hết sức để kể... Nhưng lũ trẻ đã vội vàng bước vào quán. Ở đó Guille đang ngồi bên cái bàn lớn, trò chuyện với viên thanh tra La Bugne.

- Mấy cậu đó hả - hẳn lên tiếng khi thấy bọn chúng. - tớ vừa mới gọi điện cho Mady !...

Bọn trẻ chào viên thanh tra. Ông khen ngợi chúng không ngớt. Sau đó Guille giải thích hẳn và Kafi đã bị bắt cóc ở hẻm Fernet rồi bị Môta và

thằng đồng loa đem về nhốt ở đây như thế nào. Nhưng 5 phút sau đó thì cảnh sát đã tới và giải thoát cho hẳn.

- Không phải, - viên thanh tra nói. - bọn tôi chỉ tới đây tóm cổ hai tên trộm cướp đã dùng cái quán này để giấu đồ chúng xoay được... Nhưng rồi nhờ mấy em, chúng tôi lại bắt được mấy tên bộm nguy hiểm. Tôi đã nghe hết mấy cái băng cát xét. (ủa nghe lúc nào cà ?)

- Ông thanh tra đã gọi điện về Paris. - Guille nói thêm. - Gourgeval và đồng loa sẽ bị tổng giam tối nay, trước khi nhà văn Pédéric Saint - Clain bị kết án đạo văn... như tớ !

Khi biết được mình thoát khỏi vụ tổng tiền là nhờ ở ai, Saint-Clain đã nồng nhiệt cảm ơn Sáu người bạn. Chúng mời ông tới studio và nhà văn mới nổi tiếng này đã nhận dự buổi phỏng vấn trực tiếp cho chương trình phát thanh tuần sau.

Hơn vậy nữa. Biết được khó khăn của chúng, ông tặng chúng món quà mà chúng mơ ước đã lâu: một máy nén sóng. Như vậy đài phát thanh 6 chắc sẽ có thêm đồng thính giả !

À quên ! Còn Jean-Marie nữa !... Chàng thanh niên luôn luôn tới trễ mà mọi người mong chờ trong cái ngày "thăm vấn" đáng nhớ đó. Vậy thì cuối cùng chàng ta cũng tới, và đúng giờ nữa... nhưng mà sau hai ngày lặn

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG
62 BÀ TRIỆU - HÀ NỘI. FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831

TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG
17-19 YÊN BÁI - TP ĐÀ - NẴNG.

FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252

CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG
268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU - TP. HỒ CHÍ MINH.

FAX: 8231867. ĐT: 8291832

Chịu trách nhiệm xuất bản:

NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

LÊ THANH NGA

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính:

LÊ VĂN TUẤN

In 7.000 bản - Khổ 10,2x14,2-

Tại CTY VĂN HÓA PHẨM

Số XB: 228/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95

Mã số ĐV19- In xong và nộp lưu chiểu tháng 12/1996